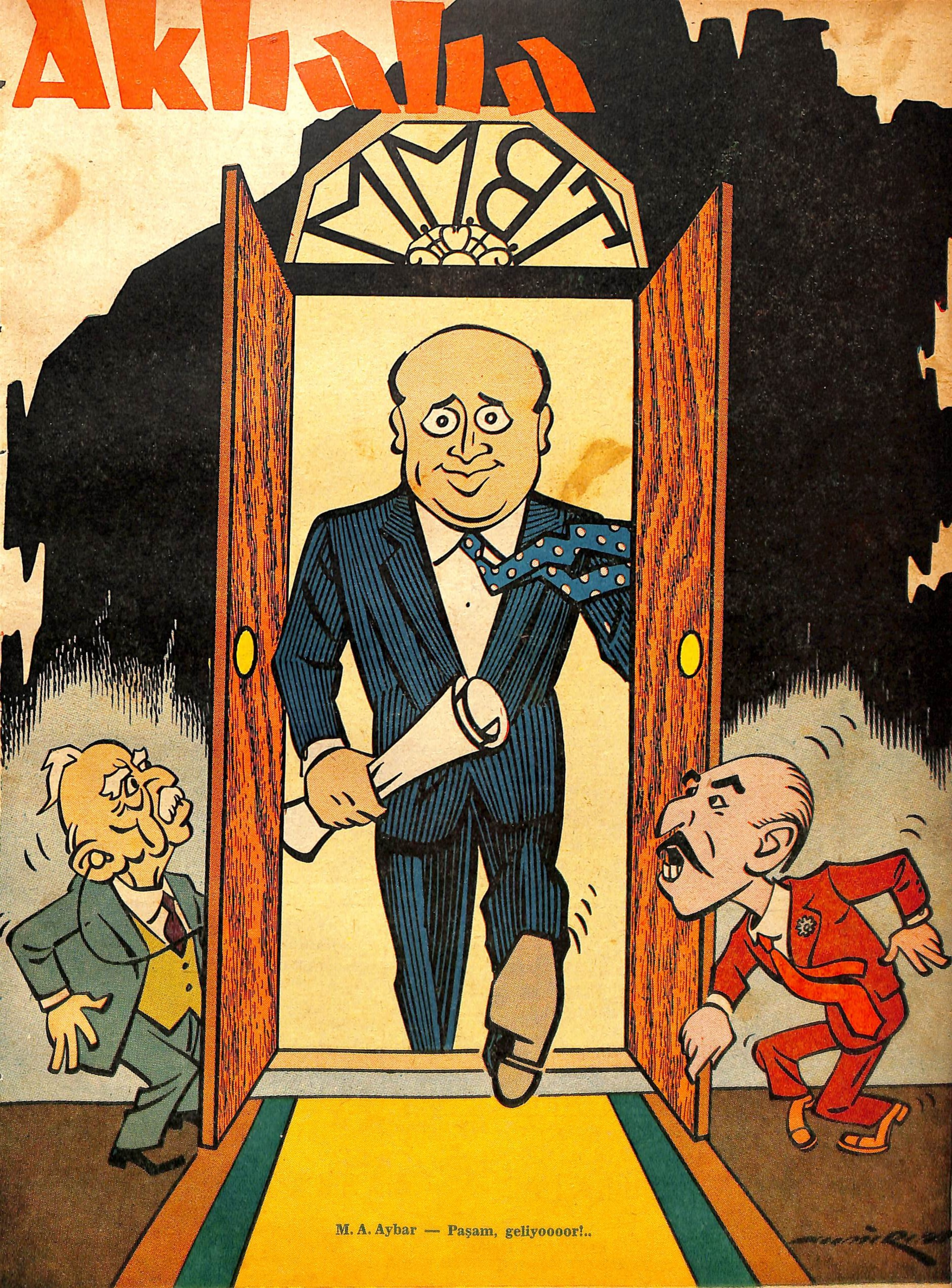

M. A. Aybar — Paşam, geliyoooor!..

Yeni DEV çekilişi kaçırmayınız

7 MİLYON	7 MİLYON LİRALIK YENİ DEV ÇEKİLİŞ İÇİN SON PARA YATIRMA TARİHİ	**31** ARALIK	60 APARTMAN DAİRESİ 5 adet 100.000 lira 10 adet 50.000 lira 50 adet 10.000 lira 100 adet 5.000 lira 500 adet 1.000 lira *ayrıca* 15 000 adet para ikramiyesi	7 Milyon liralık yeni DEV çekiliş sizlere zenginlik ve refah vaad ediyor. Türkiye İŞ Bankasında hesap açtırmakta acele ediniz, hesabınız varsa kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını Türkiye İŞ Bankasına yatırınız.

NOT: *Türkiye İŞ Bankasının ikramiye çekilişleri halk huzurunda ve tamamen otomatik makinelerle yapılır*

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 6340—240)

Akbaba
Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 45 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Kasım 1965

Dört milyon dargın vatandaş!

YAŞI olgun, kafası olgun dört milyon vatandaş dargın!

Kime mi?.. Partilere.. Particilere! Seçime katılmayışın, sandık başına gitmeyişin, hiçbir listeye «Evet» damgasını vurmayışın başka mânâsı yoktur.

Getirdikleri seçim sistemi ile darılttılar, hazırladıkları aday listeleri ile darılttılar, meydanlarda, odalarda, radyolarda yaptıkları o düşük konuşmalarla darılttılar seçmen vatandaşı.

Bir seçim sistemi getirdiler ki, sizin İstanbulda attığınız oyla, Mardinde tanımadığımız biri mebus çıktı!

Bir seçim sistemi getirdiler ki, vatandaş insan değil, parti seçiyor. Parti değil, liste seçiyor. Hem de ocak, bucak başkanlarının listesini!.. Onüç milyon insana: «Seç, diyoruz, şu ağaların hazırladığı listeyi!»

Bir seçim sistemi getirdiler ki, oy vermek istemediğiniz bir listedeki sevdiğiniz, saydığınız, güvendiğiniz adamı, oy vermek istediğiniz bir başka listedeki sevmediğiniz, saymadığınız, güvenmediğiniz adamın yerine yazamıyorsunuz!

Bir seçim sistemi getirdiler ki, parti listelerinin damgasızı, bağımsız listelerinin damgalısı sayılmıyor!

Bir seçim sistemi getirdiler ki, yüksek seçim kurulu bile «Millî artıklar»a verdiği birkaç mebusluğu, sonradan geri aldı!

Vatandaş küsmez de ne yapar? Vatandaş darılmaz da ne yapar? Vatandaş bıkmaz, usanmaz, tiksinmez de ne yapar?

Yine iyi yürekli, hoşgörür insanlarmışız. Dokuz milyon seçmen, içinden söylene söylene bile olsa, homurdana homurdana bile olsa sandık başına gitti, bir «Belki»ye inanarak, bir «Belki»ye güvenerek, bir «Belki kurtuluruz» avunması ile!..

Bu seçim kanunu, Halk Partisinin eseri idi. Onun marifeti idi. O remiller atmış, rakamlar dökmüş, fallar açmış, hesaplar yapmıştı. Ama en ağır cezayı yine kendisi çekti: Yıllardır donmuş oylarından bir buçuk milyon kaybederek...

Sandık başına gitmeyen dört milyon dargının bir buçuk milyonu, her seçimde, gözü kapalı C.H.P. ye oy verenlerdi.

Öbür iki buçuk milyon hiçbir partinin sevdalısı değildir. Tartar, düşünür ve gözünü hangi liste doyurursa, gider, onu atar sandığa.

Bu vatandaşlar, bu tarafsız insanlar radyo konuşmalarını, yürekleri burkula burkula dinlediler her akşam:

Kimisi, nasırlı ellere huzurun kapısını omuzlattı!.. Kimisi, dört duvarı dört dev aynası ile kaplı bir oda içinde konuştu: Ben, ben, ben diye!.. Kimisi onbeş yıldır, her seçimde denediği iftiranın çamurlarını attı karşısındakilere!.. İnönü gibi, gün görmüş, tarih olmuş, hevesler ötesi, arzular üstü bir adam, A.P. nin Kıratına «İkinci Demirkırat» diyecek kadar olgunluğunu kaybetti!

Burada, gönlümde saklamadan söylemek isterim: Tanımadığım Ekrem Alican'ı sahiden saygıyla dinledim. Tanımadığım Kadıoğlu'nu sahiden sevgi ile dinledim. Çok sevdiğim Raif Aybar'ı bütün gönlüm kulak kesilerek, mutlulukla dinledim.

Ne kadar üstün, ne kadar yapıcı konuştuklarını anlamamız için, alabildikleri oy, çıkarabildikleri milletvekili sayısına bakmak yetmez mi?

Yeni iktidar, yalnız evsiz vatandaşa ev, işsiz vatandaşa iş, topraksız vatandaşa toprak vermiyecek.. Yeni iktidar, dört milyon dargına sevgi de verecek, güven de verecek, inanç da verecek...

Onbeş yılın yıktığını dört yılda yapmak... Kolay mı?

Bildikten ve istedikten sonra, kolay!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Demirel Başbakan oldu :

Büyük başın büyük derdi...

aziz NESİN

BEN AVRUPADAYKEN...

Tercümanlarımla şakalar!

YALNIZ çağrılı olduğum Avrupa şehirlerine gittiğim için her yerde yanıma bir tercüman veriyorlardı. Her tercümanla dost olduk, bana görevlerinin üstünde yardım ettiler ve çok yoruldular. O kadar yoruldular ki, beni uğurladıktan sonra hepsi de dinlenmek için tatile çıktılar. Almanyadaki tercümanımı tatile gönderip Polonyaya geçtim. Polonyadaki tercümanımı tatile gönderip Sovyetler Birliğine geçtim. Sovyetler Birliğinde iki ay kaldığım için tek tercüman dayanmadı, birincisini tatile gönderip ikinci tercümanla kaldım. İkinci tercümanımı tatile gönderip Bulgaristana geçtim. Şimdi Bulgaristanda tercümanımı tatile çıkarmak için uğraşıyorum. Onu da yolcu edince Romanyaya geçeceğim. Sonrasına Allah kerim...

Ya ben ne zaman dinleneceğim? Osmanlıcanın sevdiğim bir deyimi var: Mezara «Ebedî istirahatgâh» demişler, güzel demişler...

Tercümanlarımın yardımlarını, arkadaşlıklarını unutmıyacağım. Ama onlarla başımızdan bir takım gülünçlü olaylar da geçti. Bu tuhaflıkları, hangi şehirlerde ve hangi tercümanlarla aramızda geçtiğini açıklamadan, anlatacağım.

Ayı mı, Bira mı?

Kitabımı başan yayınevinin müdürü genç bir hanımdı. Onunla, tercümanın aracılığı ile konuşuyorduk.

— Yarın misafirim olun, size şehri gezdireyim... dedi.

Teşekkür ettim.

Ertesi sabah arabasıyla kaldığım otele geldi. Ama nedense tercümanım bizimle gelmek istemedi. Çok rica ettimse de sonuç alamadım.

Birbirimizin dilini bilmiyorduk. Bayan müdürle bütün bir gün nasıl anlaşacaktık?

Arabada yanyana ve sessiz oturuyorduk. Çok sıkıcı bir durum. Bir süre sonra dayanamadım:

— İngilizce biliyor musunuz? diye sordum.

— Biraz biliyorum... dedi.

Birden rahatladım. Çünkü ben de biraz İngilizce biliyordum. Bir dili az bilen iki insan çok iyi anlaşırlar. Zorluk, birinin iyi, birinin de az bilmesindedir.

Evet, konuşuyorduk ve anlaşıyorduk. Daha doğrusu anlaştığımızı sanıyorduk. Önemli olan da, insanların anlaşmasından çok, anlaştıklarını sanmalarıdır. O kadar iyi anlaşıyorduk ki, anlattığımız fıkralara gülüşüyorduk.

Hayvanat bahçesine girdik. Yanyana yürüyoruz.

Ben çaysız duramam. Canım öyle çay istiyor ki... Sabahleyin de çay içmediğim için, şuralarda çay içilecek bir yer olsa, diye içimden geçiriyordum.

Yılanlar.. Balıklar.. Kuşlar.. «Ah, bir bardak demli çay olsa!..» Tavuskuşları.. Devekuşları.. Akbabalar.. Geyikler.. Filler... «Ah bir bardak demli çay olsa!..» Aslanlar, kaplanlar, parslar... «Ah, bir bardak demli çay olsa!..»

Şimdi bir küçük hatırlatma gerekiyor: Bilirsiniz, ingilizcede bira anlamına gelen «beer» ile ayı anlamına gelen «bear» kelimelerinin okunuşu birbirine yakındır, daha doğrusu ingilizceyi az bildiğimden iki kelime arasındaki söyleniş ayrımını anlayamıyorum.)

Zebralar, develer, gergedanlar... «Ah, bir bardak demli çay olsa!..»

Bayan müdür, birden sordu:

— Beyaz bira mı seversiniz, yoksa siyah bira mı?

O, böyle sormamış: «Beyaz ayıyı mı, yoksa siyah ayıyı mı daha çok seversiniz?» diye sormuş. Ama ben «Ayı»yı «Bira» anlamışım. Belki de aklımda hep çay ve içecek bir şey olduğu için böyle anlamıştım.

Bayan müdüre:

— Ne siyah birayı, ne beyaz birayı severim. Ben çay istiyorum... dedim.

— Peki, dedi, çay içeriz. Ama önce biralar... (Yani o ayılar diyor.)

— Bira istemem. Çay isterim...

— Olur. Sonra çay da içeceğiz. Ama yolumuzun üstünde siyah ve beyaz biralar var. Siz hangisini daha çok seversiniz?

— İkisini de sevmem canım... Biranın ne siyahını, ne beyazını seviyorum. Rica ederim, bir yerde çay içelim...

— Çay kolay... Ama biralar da çok güzeldir. Siz hangisini tercih ediyorsunuz? Siyah bira mı, beyaz bira mı?

Kadın birayla bozmuş!

— Teşekkür ederim, istemem efendim... Ne siyahını, ne beyazını... Çay yok mu bu memlekette?

— Var. Ama biralar yolumuzun üstünde... Sonra da çay içersiniz.

— Rica ederim beni bira için zorlamayın. Mecbur muyum yani?

— Hayır, ama yolumuzun üstünde biralar...

— Başka yoldan gidelim!

Artık kızmaya başladım. Kadın bana zorla bira içirecek.

— Ben siyah birayı daha çok severim...

— İyi, siz sevin. Ben siyahını da beyazını da sevmem...

Belki yarım saat kadınla çekiştikten sonra ayıların bulunduğu yere geldik. Kadın:

— İşte siyah ayılar, işte beyaz ayılar! dedi.

Yüzüme bir ateş bastı.

— Sevmiyor musunuz? diye bir daha sordu:

— İkisini de severim... dedim.

Az ötede bir kahveye girip çay içtik!

Çalmak, Uçmak!

Uçaktan indim, hava alanında tercümanım karşıladı. Hem türkçe, hem fransızca biliyordu. Hava alanından şehre gideceğiz.

— İsterseniz, helikopter çalalım! dedi.

— Efendim?

— Helikopter çalalım mı?

Herhalde şaka ediyor diye yüzüne baktım, ama gayet ciddî... Acaba nasıl bir adam olduğumu anlamak mı istiyor? Bir memlekete ayak basar basmaz da insana helikopter çalmak teklif edilir mi?

İşi şakaya vurup:

— Uçak çalsak daha iyi değil mi? dedim.

— Ama şehre uçak gitmez ki... İsterseniz helikopter çalalım, isterseniz otomobille gidelim...

Büsbütün şaşırdım.

— Helikopterle şehri kuşbakışı görmüş olursunuz.

— Peki, dedim.

Hava alanı ile şehir arasında otobüs gibi helikopterler işliyor. Başka yolcularla birlikte helikoptere binip şehre geldik.

Sonradan anladım: Fransızca «Voler» fiili, hem çalmak, hem uçmak anlamına geldiği için, fransızca da bilen tercümanım bu türkçe iki fiili birbirine karıştırmıştı. Sonradan bunu hatırlayıp hatırlayıp gülüştük. Ama hava alanında hem şaşırmış, hem alınmıştım biraz!

Ne Restoranı?

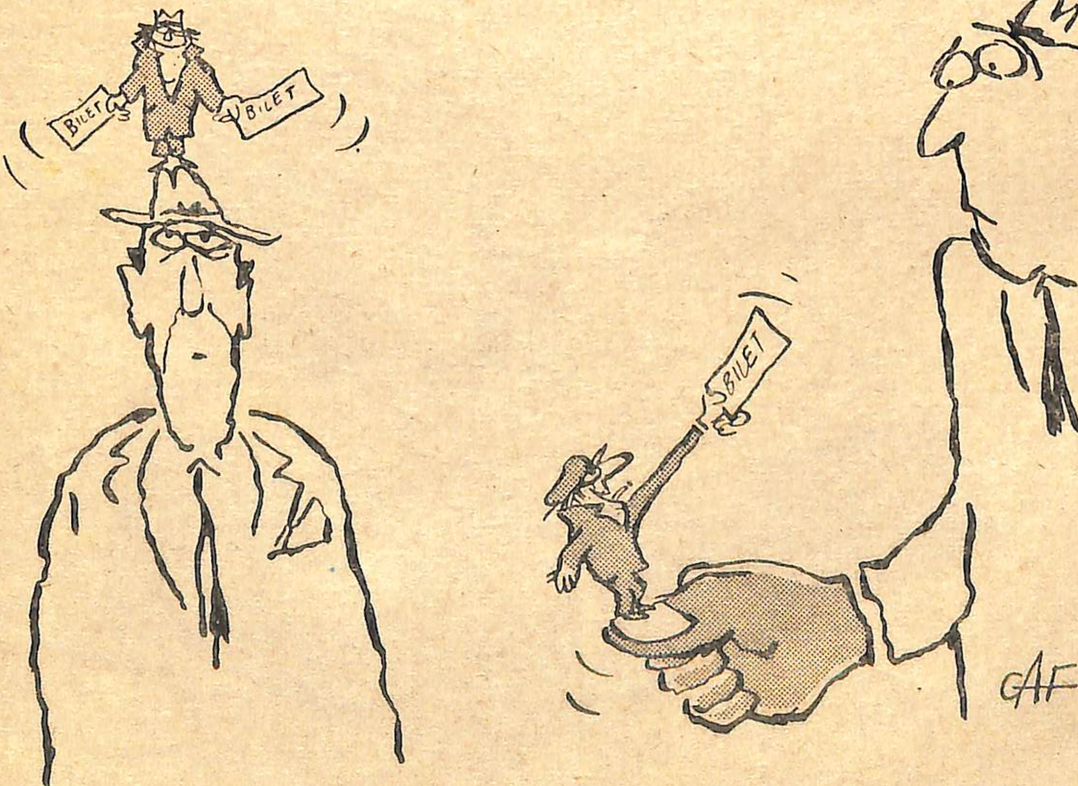
Bütün dünyayı bilmesek de kimi insanlara «Dünyanın en iyi insanı» deriz. Oradaki tercümanım, işte böyle dünyanın en iyi insanlarından biri idi. Bir gün onunla, bir nehir üstündeki yüzer restoranda yemek yiyorduk.

— Bu restoranın adı ne? diye sordum.

Düşündü, düşündü:

— Hani balık tutarlar, dedi.

«İstanbul sinemalarını bilet karaborsacıları istilâ etti..» — Gazeteler —

Tepeden .... Tırnağa kadar!

— Evet, dedim, balık restoran mı?
— Hayır.. Balığı ne ile tutarlar?
— Ağ ile tutarlar, balık ağı restoranı...
— Hayır, hayır... Başka bir şeyle tutulur balık.
— Kamışla... Kamış restoranı mı?
— Değil, başka ne ile tutulur balık?
— Olta ile... Olta restoran!
— Oltanın ucunda ne vardır?
— İp...
— İpin ucunda bir şey vardır hani?
— İğne... İğne restoran.
— İğnenin ucunda ne vardır?
— Yem, balık yemi...
— Değil, değil... Hani ucunda bir şey vardır da olta suya basmasın diye...
— Mantar...
Tercümanım sevindi:
— Hah! dedi, mantar işte... Burası mantar restoran...
On dakikada anlaştık ve günlerce gülüştük.

Askerî Tercüman

Bu olayı, Moskovada yayınlanan ve ikibuçuk milyon satan mizah dergisi Krokodilin baş redaktörü Sömenov anlattı, kendi başından geçmiş.

Sömenov bir dış geziye çıkmış. Gittiği yerde kendisine Rusça bilen bir tercüman vermişler. Şimdi Sömenov anlatıyor:

— Adam iyi Rusça biliyordu. Ama bana boyuna askerlik hâtıraları anlatıyor ve askerlik bilgileri veriyordu. Uçaklar bonbardımana başlayınca ne yapılması gerektiğini, uçaksavar topların kullanılışlarını, tanklara karşı barikatların nasıl yapılacağını, daha bunlara benzer birçok şeyler anlatıyordu. Susamıştım. Bir ara:

— Buralarda içecek bir şey bulunur mu? diye sordum.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra devam etti:

— Koruganlar üç türlüdür. Bunlar üslerine düşecek bonbanın ağırlığına göre yapılır. Ama alev makineleri...

Tekrar sordum:

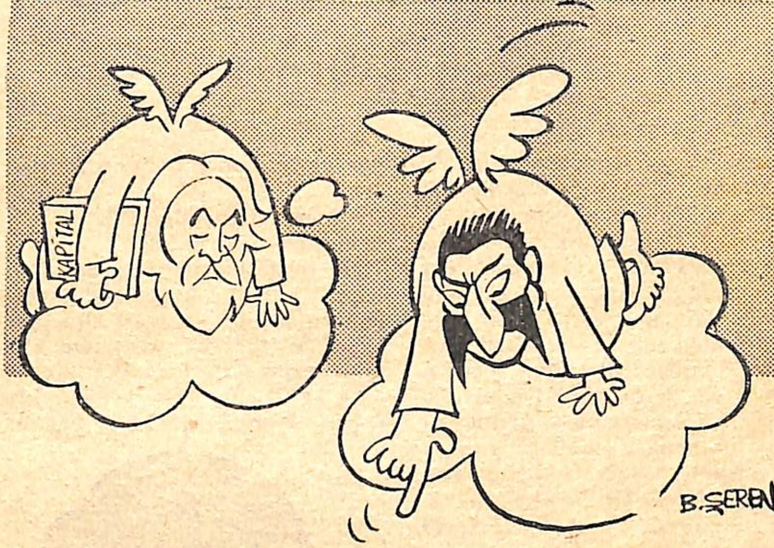
— İçecek bir şey bulamaz mıyız acaba?

— Bindirilmiş bir alay, iki motorize bölük ve bir tank taburu ile taarruza geçmiştik... Makineli tüfek bölüğü de...

Bir zaman daha dinledim. Sonra:

— Yoruldum, dedim. Geriye dönsek iyi olur. Bir taksiye binelim...

«Beatle» salgını Demirperdeyi geçti! — Gazeteler —

Stalin — İşte, komünizmi bunlar öldürecekler, Marks!..

O bu sefer el bombaları üzerine uzun uzun anlatmaya başladı.

Bütün gün böyle geçti. Akşam otele dönünce başkalarından öğrendim: Bu tercüman İkinci Dünya Savaşında bizim orduya esir düşmüş ve uzun zaman esir kalmış. Onun için rusça yalnız askerî terimleri ve askerlik üzerine sözleri biliyormuş. Rusça en basit konuşmaları anlamıyor, ama en karışık askerlik meseleleri üzerine konferanslar verebiliyordu!

Anahtar ve Takvim

Bu da olmuş. Bulgarlar anlattılar:

Bir İranlı, Sofyada Bulgarca öğreniyormuş. Bulgarca öğretmeninin yaş günü için, hediye olarak, bir takvim almak istemiş. Bir kırtasiyeci dükkânına girmiş. Bulgarca takvim ile kilid kelimeleri az çok birbirlerine benziyorlar. Satıcıya, takvim istiyorum diyeceği yerde:

— Kilid istiyorum... demiş.

Satıcı da kilid satılan mağazayı tarif etmiş. Oraya gitmiş. Bu sefer de, her nasılsa kelimenin doğrusu aklına gelip:

— Takvim istiyorum... demiş.

Satıcı, az önce geldiği kırtasiyeciye göndermiş. Oraya gidince yine kelimeleri şaşırıp:

— Sizde kilit bulunur mu? demiş.

İki dükkân arasında birkaç sefer gidip geldikten sonra yorulmuş, bıkmış, bir tane kilit alıp Bulgarca öğretmenine götürmüş:

— Bizim İranda gelenektir, yıldönümü hediyesi olarak kilid verilir. Ben de millî geleneğimize uyup size bir kilid getirdim, demiş.

Gel zaman, git zaman, İranlının yaş günü olmuş. Bütün Bulgar tanıdıkları, bütün Bulgar arkadaşları ellerine birer kilid alıp gelmişler. Çünkü İranda yaş günü hediyesi olarak kilid hediye edildiği Sofyada duyulmuş!

İranlının evinde irili ufaklı, çeşit çeşit kilidler...

Bir gün yine, kilid almak için birkaç sefer girip çıktığı kırtasiyecinin önünden geçerken, satıcı İranlıyı görüp:

— Ne o, hâlâ kilid mi arıyorsunuz? diye sormuş.

İranlı da:

— Hayır, demiş, kilid aramıyorum, bir kilitçi dükkânı açacağım da bu işe uygun yer arıyorum!

Aziz NESİN

BİZİM YOKUŞ

Bizim takım!

Artık «Bizim Takım»ın karikatürcüleri bitiyor: Bir Cafer Zorlu, nâm-ı diğer Caf kaldı, bir de Zeki... Zeki Beyner.

İki kişi ama iki dünya... Hem de bildiğimiz dünya misali her yanı keşfedilmiş dünyalar değil.. Bilinen tarafları az, bilinmiyen tarafları çok iki dünya.

Önce Caf'dan başlayım size:

Bir gün arkadaşların odasına girmiştim. Her zaman şenliklidir o oda... Nedeni yok, hepsi genç, hepsi yarım akıllı, hepsi şairin felsefesine inanmış çocuklar: «Mihneti kendine zevk etmedir âlemde hüner — Gam u şâdi i felek böyle gelir, böyle gider» diyorlar.

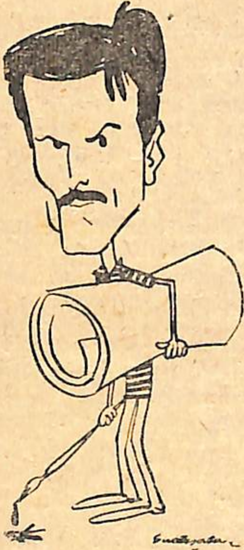
Bakarım, öğleyin yemek yemeği unutmuş, ikinci üzeri kebap kestane ile çay içiyorlar... Bakarım, metafizik bir konuda, kavga ediyorlar. Onları böyle görünce aklıma ünlü bir tablo gelir: Çağdaş ressam, sergiye kapkara bir levha asmış. Ne bir çizgi, ne bir benek, ne bir ışık damlası, baştan başa siyaha boyanmış bir tuval... Sormuşlar:

— Üstad, bu ne?

Üstad, lûtfen cevap vermiş:

— Karanlıkta zencilerin dögüşü!

Ben gelince, taşkın neşelerine gem vururlar biraz. Keyifleri azıcık kaçar, bilirim. Ama benim keyfim artar... Zeki'nin ilk hareketi oturduğu yerden hemen köşeye, en köşeye gitmektir. İmkân olsa, daha da gidecek... Âdeta duvarı zorlar, duvarı iter... Sonra, göz göze geliriz, sağ eli, sağ şakağında, sevimli, çok sevimli bir asker selâmı çakar!

Cafer Zorlu

Cafer, sandalyaları yataklaştırmakta son derece ustadır. Ayaklarını uzatır, diz kapaklarını hafiften büker, masayı dayanak yapar ve arkaya doğru yaslanır...

Arkadaşların odasında, dört bacağı da sarsak ne kadar dingildek sandalye varsa — ki hepsi öyledir sanırım — Cafer'e karyolalık etmektedir. Eeee, herifin adı Zorlu, zora sandalya mı dayanır?.. Apartmanı yıkmadığı için bir açık teşekkür!

Mahmutpaşa'da dükkânı varmış eskiden: Hırdavatçı dükkânı... Hani bir mahalle türküsü vardır:

Veresiye vere vere,
Kalmadı, kalmadı!

Cafer, sermayeyi bu türküye uyarak tüketmiş galiba!

Onu ilk tanıdığım gün, yine top attığı yokuştaydı ama, patron değil, tezgâhtardı artık!

Vakit buldukça karikatür çiziyormuş. Baktım, Caf'da iş var... Ne güzel, ne güzel söylemiştir şair: «Belî söz bilmeziz amma biraz irfânımız vardır...»

Bizim de öyle: Elimizden karikatür çizmek gelmez ama, maldan anlarız.

İstemiye istemiye adının başına bir «Bay» oturtup sordum kendisine:

— Bay Cafer.. Ne maaş alıyorsunuz tezgâhtarlıktan?

Onun söylediği rakamı, ben size yazamam. Ayıp olur!

— Tezgâhtarlığı mı seviyorsunuz, karikatürcülüğü mü?

Yüzüme, alay mı ediyorsun der gibi baktı. Rüyasında bile karikatür görüyordu galiba. Karikatür, onun için iş değil, şehvetti!

O gün anlaştık ve bir mukavele imzaladık. Cafer Akbaba kadrosuna girdi.

Caf'ın portresini çizeyim size: Uzun boylu. Zayıftır. Ama nasıl zayıf? Kemiğinden sonra derisi gelir. İkisi arasında etdi, yağdı, öyle şeyler aramayın!.. Yüzünün kızardığını hiç görmedim. Hayır, hayır, utanma anlamında değil.. Hırslandığı zaman, öfkelendiği zaman daha da akçıllaşıyor... Bir gün, hafiften bir iğne batıracağım bir yerine: Bakalım kan çıkacak mı?

Sağlığa zararlı şeylere pek düşkündür: Biber dokunur, biber yer. Turşu dokunur, turşu yer!

Sıkı müslümandır: Namaz kılmaz ama oruç tutar.

İki şeye meraklıdır çok: Ben odama kapanıp başyazımı yazarken ve akşam, çantamı alıp tam kapıdan çıkarken yakalayıp çizdiği karikatürleri göstermeğe...

Cafer Zorlu için benden bir rapor isteseler şöyle yazarım:

Zeki Beyner

Yüzde on aptal, yüzde yirmi akıllı, yüzde otuz dâhi, yüzde kırk deli!

Ben, Cemal Nadir'leri tanımış adamım. Onun kadar, hiçbirinin kafası işlemezdi. Ama dedim ya, bazı dehânın yıldızlarına sürünüp geçer fırçası, bazı cinnetin kıvılcımlarına!

Ne güzel, ne tatlı, ne şirin bir tip buldu geçen yıl: Asorti Ali bey!.. Şapka, pabuç, el, ayak, hepsi asorti!

Kâğıt üstünde görünce, canıma sokacağım geldi bu hırpaniyi... Cemal Nadir'in Amcabey'i, Ramiz'in Tombul teyzesi, onun yanında mukavva adam kalırlar.

Asorti Ali bey, her hafta bir konu üstünde kendi felsefesini yürütecekti: Seçimden geçime kadar.

Bir ay, üç ay, beş ay, oniki ay geçti üstünden. Bir türlü başlamadı kendisini ölümsüzleştirecek bu seviye... Neden mi?

— Bir yönden keyfimce çizebildim Asorti Ali beyi, diyor.. Olaylara girdik mi, her yönden çizmek lâzım.. Denedim, o tatlılığı veremiyorum bir türlü!

Sahici sanat adamı böyledir: Kendisini memnun etmek ister ilk önce.

Ahmet Haşim de o kadar sevdiği Virgile'i türkçeye çevirmek için almıştı Millî Eğitim Bakanlığından. Günlerce sürdü sevinci.. Sonra.. Sonra kitabı geri verdi:

— Olmuyor olmuyor.. Yaptığımı kendime beğendiremedim, diye!

Şair bu, sanatçı bu, karikatürist bu!

Ne tatlı, ne çocuğumsu tarafları vardır, bilmezsiniz Caf'ın.. Her çalışan çalıştırana karşı alacaklı sayar kendini, değil mi?.. Cafer tam tersine.. İçerde arkadaşlarına:

— Ulan bedava para alıyoruz, diyormuş... Yaptığımız ne ki?..

Ah benim kesesi boş, gönlü dolu dostum, aldığının beş misline lâyıksın... Sana bunu vermeden ölmek istemem!

Gelelim Zeki Beyner'e...

Onu tanıtmak için uzun söz istemez. Kelimelerle bir portre çizmeğe çalışmıyacağım...

Karikatürlerinde, baktıkça insanın içini sızlatan bir yalnız adam vardır onun: Saçlar uzamış, pantolon kısalmış, güvercinlere bakar gülümser, düşen yapraklara bakar düşünür, genç kızlara bakar yutkunur... İşte o kâğıt üstündeki hazin adam, bizim Zeki'dir, bizim Zeki Beyner!

Yalnız adam dedim... Ama ne kadar yalnız, ne kadar...

Arkadaşlarından öğrendim: Ablası yok, ağabeysi yok, amcası yok, teyzesi yok... Dudakları, bir kere anne dememiş, bir kere baba dememiş benim Zeki'ciğimin!

Ama bütün tabiat ve bütün insanlık onun dostu, onun arkadaşı, onun akrabasıdır: Çiçekler, kuşlar, çocuklar, gençler, ihtiyarlar ve yoksullar...

Şu açık hava otelinde, bir kanepeye uzanmış, yıldızların altında uyuyan kimsesiz, şu meyhane kapısında yalpalayan sarhoş, şu çınar kovuğunda barınmış aile, bütün Akbaba sayfalarında gördüğünüz o insanlar, Zeki'nin kendisi için yarattığı dostlardır!

Bu yapyalnız adam kadar çok dostu olan kim var bu dünyada?..

Zeki susar. Zeki konuşmaz. Zeki efkârlıdır hep. Eğer güldüğünü, eğer şakıdığını görürseniz, biliniz ki çakırkeyiftir Zeki!

Böyle tatlı sarhoş az görülür: Yılışmadan gülen, incitmeden konuşan...

O, çizgisi olan karikatüristtir. Altında imza istemez. Her eserinde kişiliğini gösterir. Bakınca, tanırsınız hangi fırçadan çıktığını...

Güzel kızlar, ince kadınlar çizer: Baklava kadın, börek kadın, yassı kadayıfı kadın değil.. Bir kadeh likör, bir lokma muz, bir kaşık ananas kadın!

Sosyal konulara özel bir açıdan bakar: Kalbinin gözleri ile...

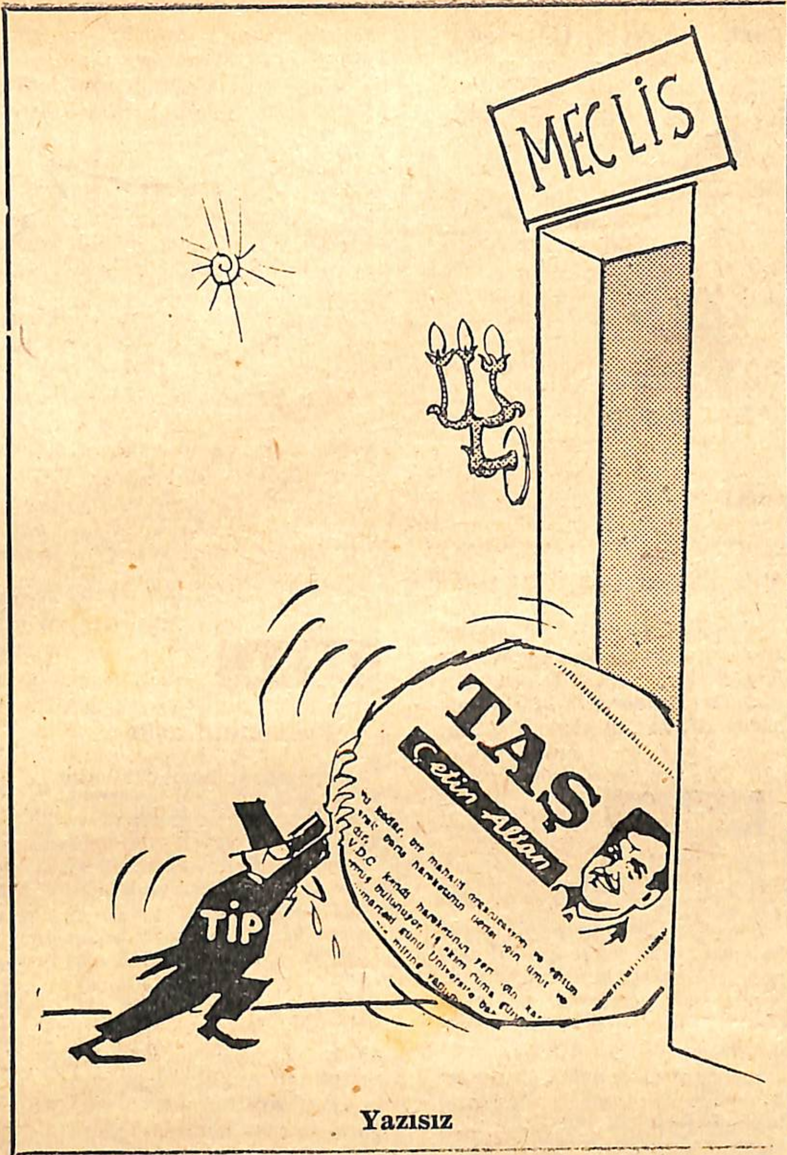
Kalb, elbet bilirsiniz, safrakesesi gibi sağda değil, soldadır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gelecek sayıda :

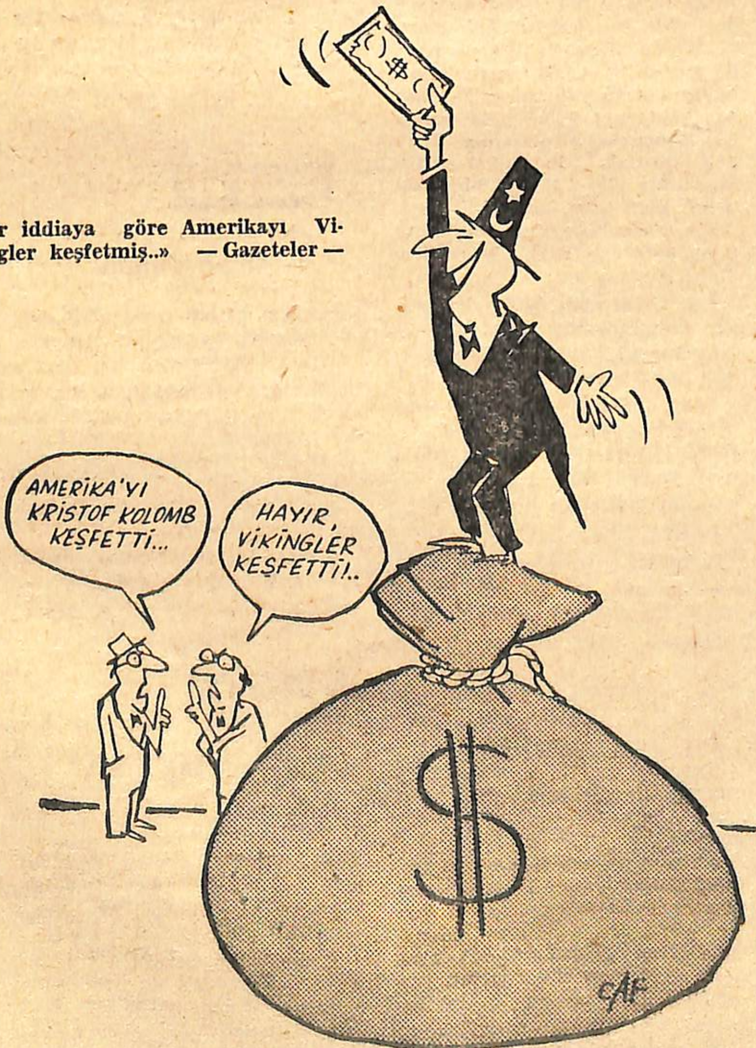
Bütün özellikleri ile «Bizim Yokuş»un usta mizahçısı :

Aziz Nesin

Yazısız

«Bir iddiaya göre Amerikayı Vikingler keşfetmiş..» — Gazeteler —

— Boşuna konuşuyorsunuz, Amerikayı ben keşfettim!..

YOL BOYU

Ergin Ortaç

PARTİLER...

Almanya'nın en büyük iki siyasi partisi, Hristiyan Demokrat Partisi (CDU) ile Sosyal Demokrat Partisi (SPD). Hür Demokratlar (FDP) ise üçüncülük çabasında.

Dr. Konrad Adenauer ve Ludwig Erhard'ın partisi (CDU), İkinci Dünya Savaşının sonundan şimdiyedek dört devrede de iktidarı elinde tutmuş.

Bugün başında, Berlin Belediye Başkanı Willy Brandt'ın bulunduğu (SPD) ise, yüz yılı aşan bir maziye sahip.

Sosyal Demokrat Parti (SPD) 1863 yılında «Alman İşçi Partisi» adı altında kurulmuş. O yıllarda, «sosyalizmin babaları» sayılan Marks'ın ve Engels'in felsefesine dayanan Sosyalistler, bugün, NATO'ya, Avrupa Birliğine, Ortak Pazara bağlı, sosyal refah savunucusu.

SEÇİM HAVASI...

Almanyada politikacı var, partiler de var, birkaç güne kadar genel seçimler de var üstelik.. Gelgelelim «seçim havası» diye bir şey yok ortada.

Politikacıların ağzından ne bir, «Sağın solu.. Ortanın solu.. Solun sağı...» diye tartışma... Ne bir, «Sömürücü, satılmış, komünist..» diye yaygara... Ne kürsüden bir kötüleme, ne de radyodan bir suçlama işitiliyor. Hele, halk arasında seçimle uğraşana, seçimden bahsedene rastlamak hakikaten güç.. Herkes kendi işiyle meşgul. Seçim günü sandık başına oy kullanmağa giden olmayacak mı acaba?

Derken seçimler yapılıyor... Almanyada seçim havası yok ama, seçime katılan çok.. Otuzüç milyon seçmen oy kullanmış! Alınan sonuçlara göre, Hristiyan Demokratlar yine çoğunluğu sağlamışlar. Sosyalistlere gelince.. Galip sayılır bu yolda mağlûp!

«BEATLE»LAR...

Şu «Beatle»lar var ya.. Hani şu, «Yeee-Yeee»leriyle milyonlar vuran.. Uzun saçları, acaip kıyafetleriyle yüzbinlerin hayranlığını kazanan.. İngiltere Kraliçesinden «Sir» asalet ünvanını alan.. Bizde de «Bitliler» diye tanınan şu popüler müzik topluluğu... İşte onların, bütün dünyada olduğu gibi Alman gençleri arasında da hayranları çok. Yaşları onbeş ile yirmi arasında değişen, kızlı, erkekli «Beatle» tutkununu, Almanya'nın her köşesinde görmek mümkün bugün. Yollarda, sinemalarda, dans lokallerinde.. Uzun saçları, süslü gömlekleri, üstü dar, paçası geniş pantalonlarıyla hemen göze çarpıyorlar.

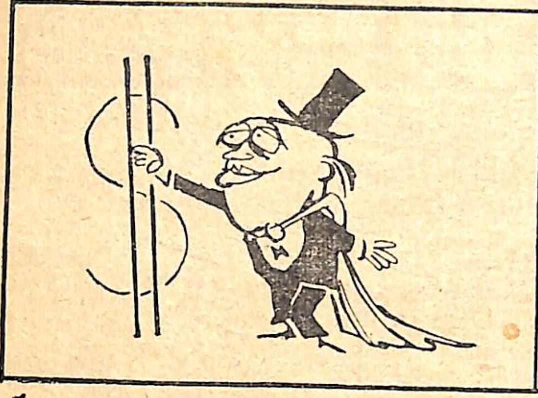
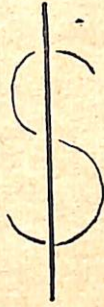
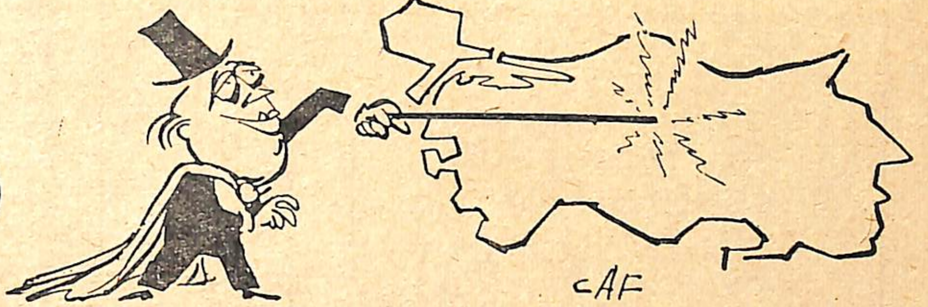

Bugün Almanyada, Beatle plâkları satış rekoru kırarken, Beatle pantalonları, Beatle gömlekleri, Beatle kıravatları da kapış kapış kapışılıyor Beatle hayranları tarafından. «Bitli» deyip de geçmemeli yani... Kim onlara dokunursa biti kanlanıyor!

Duyduğumuza göre «Beatle»lar, İngiltere'deki gelecek seçimlerde adaylıklarını da koyacaklarmış. Koyarlar tabii... Şöhretleri Utanç Duvarını, hattâ Demir Perdeyi bile aştıktan sonra, seçim engelini haydi haydi aşarlar!

Ergin ORTAÇ

Demirel: «Amerikan yardımı alacağız» dedi. — Gazeteler —

Sihirli değnek!

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN

PAZARTESİ

Dostlar gazi...

Mardin'in Savur ilçesinde Kayatepe köyünde particilik yüzünden çıkan kavgada dört kişi öldürülmüş, 11 kişi ağır, 200 kişi de hafif yaralanmış.

Hani insan okuyunca şu dünyanın haline şaşıp kalıyor. Mardin'i bilirsiniz, fakir bir ilimizdir. Mardin'in ilçelerini köylerini de bilirsiniz. Anadolunun bu talihsiz bölgesinde acep fıkara köylü niçin particilik yüzünden birbirine girer de kardeş kanı döker?

Halk Partisi başa geçse n'olur, Adalet Partisi başa geçse n'olur? Veya hepsi birden iktidar koltuklarına otursa n'olur?

Şu güzel Türkiyemiz bir garip diyar vesselâm!

Mardin Ankaraya milletvekili gönderir... Mardinli de öteki dünyaya seçmen gönderir.

Hani pisipisine ölmek diye bir şey vardır ya, particilik yüzünden ölmek pisipisine ölmekten de beter.

Şimdi ölenler öteki dünyada parti tartışmasına imkân bulurlar mı ki?

Kimbilir? Cehenneme gidenler belki devam ederler particiliğe... Çünkü nasıl olsa orada politikacı vardır. Cennete gidenler ise rahat mı, rahat...

SALI

Konuşmak

Bıkmadılar politikacılar konuşmaktan... Gazeteler gene baştan aşağı sıvama politikacı lâfı dolu. İnsan şaşıyor! Seçim kampanyasından bunca konuşmaktan yorulmadılar mı diye!

Ve gene bozmadıkları bir usulleri var, hazretlerin: Konuştukları zaman inciler döküyorlar.

Sükût altındır... diye bir söz vardı. Konuşmak inci oldu şimdi... Konuştular mı bizim politikacılar, inciler dökmekten geri kalmıyorlar. Mübareklerin mübarek ağızları, ağız değil istiridye.

Bizim memlekette politika lâf ticareti olduğuna göre bunda şaşacak bir şey yok... Zira parti çevrelerinde geçer akçe politikacıyı:

— Ağzı iyi lâf yapar... diye tarif ediyorlar.

Oysa bir vakitler konuşmayan, daha doğrusu lüzum görmeden konuşmıyan politikacılar da vardı. Bunlardan birine özgü bir fıkra anlatırlar:

Lâfı kıt olan bir devlet adamını ziyaret etmişler. Buyur etmiş, kahve ikram etmiş ziyaretçilere...

Kahveler içilmiş. Ortalıkta bir sessizlik. Devlet adamı konuşmuyor. Çevresindekiler bakmışlar ki oturmanın anlamı yok. Gitmek için izin istemişler. Ama o:

— Ne aceleniz var canım, demiş, şurada tatlı tatlı konuşuyorduk...

Şimdi artık böyleleri tarihe karıştı. Konuşmıyan politikacı, dansetmiyen dansör, beyaz zenci, uçmıyan karga, yazmıyan muharrir gibi bir acaip yaratık oldu.

Haydi bakalım, çenelere kuvvet!

ÇARŞAMBA

Dazlaklar

Dünya dazlaklar cemiyeti 1965 yılı kongresini İsviçrenin Lozan şehrinde yapmış. Dazlaklar, özellikle genç yaşta dazlak olan erkeklere nasıl yardım edileceği konusu üstünde durmuşlar.

Şimdi gelin de ikiliyi hatırlamayın:

Kendisi muhtacı himmet bir dede
Nerde kaldı gayriye himmet ede

«Kelin ilâcı olsa başına sürer» diye bir Türk atasözü vardır. Dazlakların önce kendi dazlaklıklarını geçirmeleri daha münasip olmaz mıydı?

Ama şurası da gerçek ki dazlaklık kötü bir şey değildir. Çünkü yapılan araştırmalara göre dazlaklığın nedenleri pek parlaktır:

Bir kere keskin zekâlı erkeklerin saçları dökülmektedir.

Ve sonra erkeklik hormonları kuvvetli erkeklerin saçları dökülmektedir.

Öyleyse dazlak kafalı erkeklerin kadınların gözünde daha da itibar sahibi oldukları muhakkaktır. Bakınız, Yul Bryner bu iddianın en parlak bir örneğidir.

Kadınların saçları dökülmediğine göre ki bu işin içinde bir iş var. Eğer çok dara gelirlerse dazlaklar, sadece bu farkı öne sürüp göğüslerini kabartabilirler.

PERŞEMBE

Seçimler

Seçimler sonuçlandı ya, türlü kafadan türlü sesler çıkıyor. Kimisi seviniyor, kimisi üzülüyor. Kimisi «seçmenler bu işi bilir» diyor, kimisi «seçmenler cahildir bu işi bilmez» diyor.

Hepsinin de kendine göre haklı yanları var. Biz bu tartışmaları bir yana itip, bir eski hikâye anlatalım:

Hazreti Ali'nin halifeliği sırasında Şam valisi Muaviye iktidarı elde etmek için uğraşırmış. Çevresindekileri rütbe ve para ile kendisine uşak yapar, gücünü artırmaya çalışırmış. Böylece baş kaldırmış Ali'ye... Savaşmışlar. Sonuç belli olmamış. Yeniden hazırlığa başlamışlar. Bu arada bir gün Kûfeli bir arap kendi malı olan bir erkek deve ile Şam'a gelmiş. Ama bir Şamlı tutturmuş «bu deve benimdir» diye...

İşin tuhaf yanı şu ki deve erkek olduğu halde, arap:

— Bu dişi deve benimdir... diye iddia edermiş.

Dâva Muaviye'ye kadar gitmiş. Muaviye açık mahkemede ve Şamlı dinleyiciler önünde iddia sahibine sormuş:

— Bu dişi deve kimindir?

— Benimdir.

Muaviye çevresine dönmüş:

— Ya siz ne dersiniz ey cemaat! Bu dişi deve kimindir?

Cemaat bir ağızdan cevap vermiş:

— Bu dişi deve, bu Şamlınındır.

Deve Şamlı'ya verilmiş.

Muaviye Kûfeli'yi bir kenara çekmiş. Kendisine iki deve satın alacak kadar altın vermiş ve demiş ki:

— Devenin erkek olduğu malûm. Fakat sen ey Kûfeli, şimdi Kûfeye gidecek ve hikâyeyi Ali'ye anlatacaksın. Bunu biliyorum. Ama Ali'ye de ki erkek ile dişi deveyi birbirinden ayırdetmekten âciz yüz bin Şamlı askerim var.

Kıssa'dan hisse'yi herkes kendine göre çıkarsın.

CUMA

Postacının aşkı

Türk arkadaşlarının öğütlerini tutarak İstanbula gelen Heinz Heinlein, muradına ermiş 21 yaşında ermeni güzeli Hrispine ile evlenmiş. Şimdi Hrispine gelinlikle uçağa atlayıp doğru Almanyaya uçacakmış.

Postacıların kaderini bilirsiniz, mektupları sahiplerine ulaştırırlar. Ve hele bu arada aşık mektuplarını da sevgililere vardırırlar.

Alman postacısı bu sefer aşk mektuplarını âşıklara değil, kendini aşka kavuşturmuş.

Ancak bir de ünlü söz vardır:

— Postacı kapıyı daima iki defa çalar... derler.

Dileriz ki bu defa postacı kapıyı bir defa çalsın. Ve o da evlenmek için olsun. Zira ikinci defa aynı kapıyı çalmak ancak başka niyetle olur.

CUMARTESİ

Aman dikkat

Fransız kızları gecelikle, Alman kızları ise çıplak yatmayı tercih ediyorlarmış.

Fransada yayınlanan bir rapora göre, yapılan incelemeler bu sonuçlara varıyormuş. Fransız kızları bu gidişle sükselerini kaybedeceklermiş.

Bu konuda Akbaba'ya ne düşündüğünü sorduk:

— Gecelik imalâtçıları düşünsünler, bize düşünmek gerekmez... dedi.

PAZAR

Gene seçimler

Halk Partisi seçimleri kaybetti. Ama itiraf etmeli ki gene büyük bir partidir CHP... Ve memleket geleceğinde sözü büyüktür.

Bu münasebetle bir fıkrayı hatırladık:

İspanya Krallarından Büyük Filip, Portekiz'e de sahipmiş, ama bu ülkeyi kaybetmiş. Kaybettikten sonra saraydan biri:

— Kralımız deliğe benziyor, demiş, kaybettikçe büyüyor...

YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN

Tarihten Çizgiler

Çizen: SALİH

TERCÜMAN — Defterdar bey, Banker cenapları bayramı maaşlarının ödenebilmesi için verdiği yirmi bin altının iki gün içinde ödenmesini istiyor... Aksi halde, tebaası bulunduğu hükûmet tarafından gümrük gelirlerine el konulacaktır!

DEFTERDAR — Banker cenaplarına lûtfen söyleyiniz, bunun en kolay ödeme çaresi, bize yeniden otuz bin altın vererek, içinden yirmibeş bin lira borcumuzun alınmasıdır. Bu suretle iki devlet arasındaki dostluk ve samimiyet devam etmiş olur!

Soba borusu

(Fatih Bey, yaşlı bir adam olmasına rağmen, büyük servetinin gücüyle, çok genç ve çok güzel bir kadınla evlenmiştir. Ama olan olmuş bu genç kadın, Fatih beyin yeğeni Cemil'le ilgilenmeğe başlamıştır. Konağın emektarları bu işin farkına varmışlar; durumu hararetli bir şekilde tartışmaktadırlar.)

KÂHYA KADIN — Çocuklar; deli gibi gülmeyin. Şimdi bu işi nasıl halledeceğimizi düşünelim. Bu kadının, beyimizin namusunu iki paralık etmesine göz yumacak mıyız?

SÜTNİNE — Hanife hanımcığım; benim bu işe hâlâ aklım yatmıyor. Sakın sen yanlış görmüş olmıyasın.

KÂHYA KADIN — Haydi ben yanlış gördüm diyelim; Gülter'le Dilber de mi yanlış gördüler? Ayol anahtar deliğinden neler gördüğünüzü söylesenize!..

GÜLTER — Hanım şezlongun üstüne arka üstü uzanmıştı. Beyefendinin yeğeni de, yere diz çökmüş, hanımın ellerini avcunun içine almış, ağzından öpüyordu.

SÜTNİNE — Amaninnnn!.. Desene ki başımıza bir şeyler gelmiş; beyimizin bunca yıldır ekmeğini yiyoruz, vazifemizi yapalım.

KÂHYA KADIN — Doğrusun sütnine. Bunu beyimize duyurmazsak nankörlük etmiş oluruz. Yalnız bu durumu Fatih beye kim haber verecek?

DİLBER — Sen hepimizin büyüğüsün; Söylemek sana düşer.

KÂHYA KADIN — Allah esirgesin. Ben beyin hiddetinden korkarım. Beyefendi sütninesini çok sever, o söylesin.

SÜTNİNE — Geçtim çocuklar; bu yaşımda acı bir lâkırdı işitirim de içime dert olur.

Uşaklar, aşçılar, hizmetçiler; hepsi birden — Hayır sütnine bu işi yapsan yapsan sen yaparsın; Beyin üstünde hakkın da vardır.

SÜTNİNE — (Gururu okşanmış) Çocuklar, söylerim, söylerim ama düpe düz «Yeğenin senin karını öpüyordu.» demek olmaz; bunu bir usturuplu şekilde anlatmalı. Siz bana şu soba borusu işini bir daha anlatın bakalım.

KÂHYA KADIN — Dilber görmüş; onu sana o anlatsın..

(Dilber açıklamada bulunur.)

* * *

(Fatih Bey, kitap okumakla meşguldür. İhtiyar sütnine, ortalıkta kararsız dolaşmakta, yutkunmaktadır.)

SÜTNİNE — Beyefendiciğim!..

FATİH BEY — Yahu, bin kerre söyledim. Ben kitap okurken beni meşgul etmeyin diye..

— Peki darılma evlâdım, yaşıma bağışla, ben ihtiyarım.

— Ne istiyordun?

— Hiç; vazgeçtim..

— Sütnine; beni kızdırma. Bir şey söyliyecektin, söyle hadi.

— Hiç.. Sanki orada oturmasan iyi olur derdim.

— Neden sütnine?

— Soba borusu delinmiş de; delikten bir şeyler damlıyor da..

— Buradan mı sütnine? Ben bir şey damladığını görmedim.

— Geçen gün damlamıştı da. Hani şu yağmur yağdığı gün.. Sen o gün sokaktaydın. Hanımefendi burada arka üstü yatıyordu da!..

— Eee!.. Sonra ne olmuş?

— Hanımın ağzı tam şu küçük deliğin altındaydı. Derken mürekkep gibi kara bir su damlayıvermez mi?

— Hanımın ağzına mı?

— Doğru hanımın ağzına gelebilirdi ama Allah esirgedi.

— Anlamadım; Allah nasıl esirgedi?

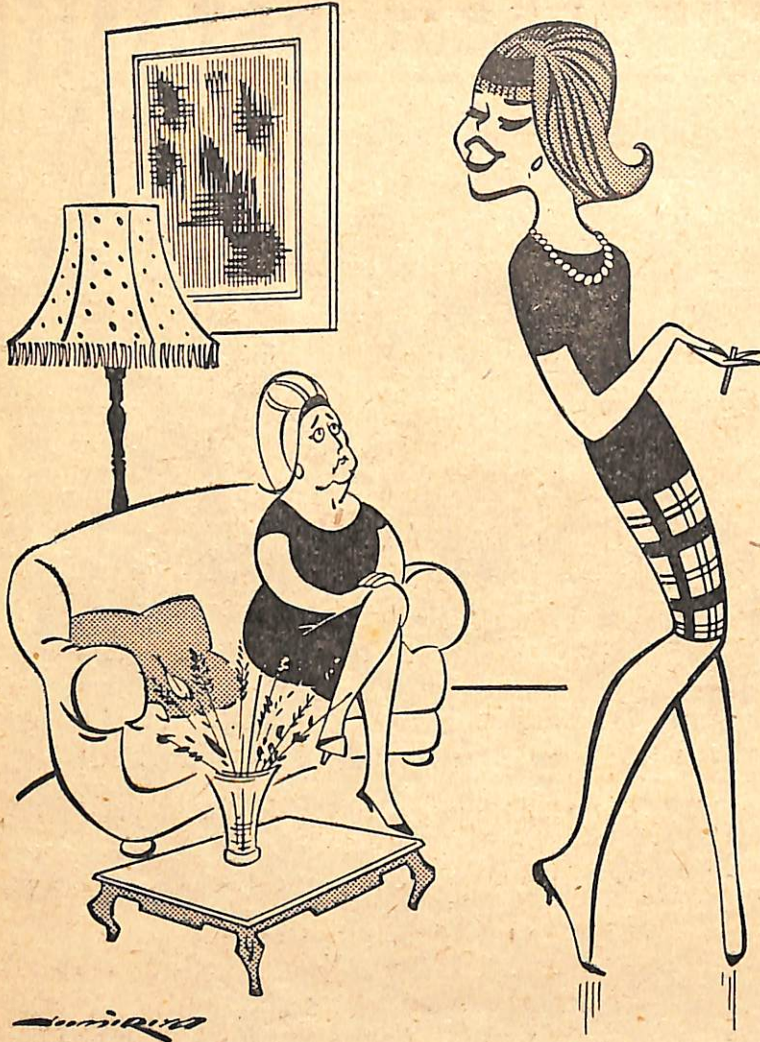
— Hanımın ağzına doğru inen o pis su var ya; İşte o su senin yeğenin Cemil beyin ensesine düştü!..

Köprü hikâyesi

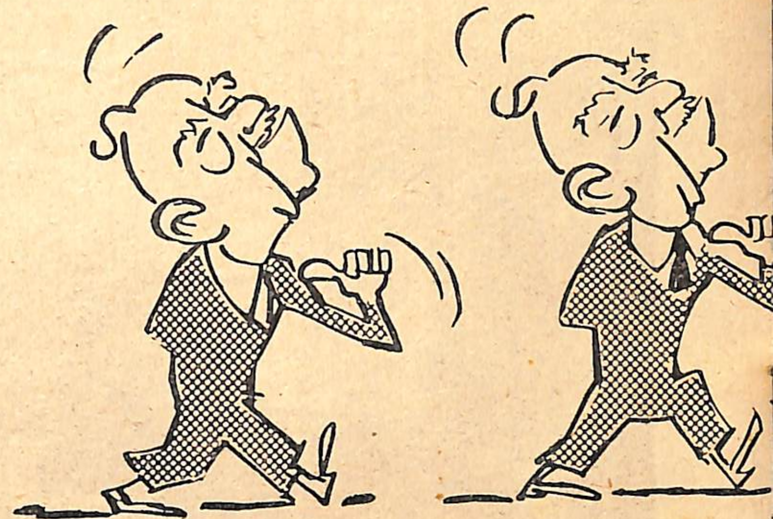
Sadrâzam Âlî Paşa, çok değerli, fakat o ölçüde de çekingen, ihtiyatlı bir kimseydi. Arkadaşı Fuat Paşa ise tam aksine bir tipti. Bir gün Sultan Aziz, ona:

— Paşa; seninle, Yusuf Kâmil Paşayla ve Âlî Paşayla aranızda ne fark var, söyler misin? diye sorunca, Fuat Paşa.

— Anlatayım efendim. Meselâ bir dere üstüne yeni bir köprü yaptırdık değil mi? Köprünün sağlamlığını denemek gerekince ben, hemen davranır; saldır suldur geçerim. Yusuf Kâmil Paşa, enine boyuna düşünür, kendisini tartar; kanaat getirdikten sonra o da geçer. Âlî Paşa'ya gelince, o köprünün üzerinden bir bölük asker geçirtip sağlamlığına mutlak kanaat getirmedikçe adımını bile atmaz! Cevabını vermiş.

— Nişanlın seçimi kaybetmiş...
— Yaaa, gelirse nişan yüzüğümü bir zarfa koyup verin!

— Bir ben! — Bir ben!

Bütçe

Hayatın günden güne pahalılaşması karşısında kadın kâğıda, kaleme sarıldı, ve saatlerce süren hesaplardan sonra, kocasına:

— Nihayet, bütçemizi tanzim etmeğe muvaffak oldum sevgilim! dedi. Bunun için de ikimizden birinin ortadan toz olması gerekiyor!...

Zayıflık modası

Genç kadın arkadaşına yana yakıla kocasından çektiklerini anlatıyordu:

— Hayatımı zehir ediyor canım! Günden güne zayıflıyorum. Bir gün onu terkedeceğim!

— Sahi mi? Ne zaman?

— Elli kiloya düşünce..

Son seçimde de gördük bir takım garip işler;
Safsatalar dinledik hoparlörden her öyün.
Meclis kuruldu hâlâ bitmedi alâyişler.

Kaybedenlere matem, kazananlara düğün:
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

* * *

Oy avında bir çoğu boşa atmışlar kement.
Yürekte değilmiş te çenedeymiş keramet.
Bir de para saçtın mı etrafa demet demet,

Şakşakçılarla dolar bir anda arkan, önün,
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

* * *

Oy yerleri önceden tutulmuş bölge bölge,
Bir pula sattı seni güvendiğin delege.
Haklısın bürüse de içini kara gölge:

Durumu hatırla da kendi kendine dövün;
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

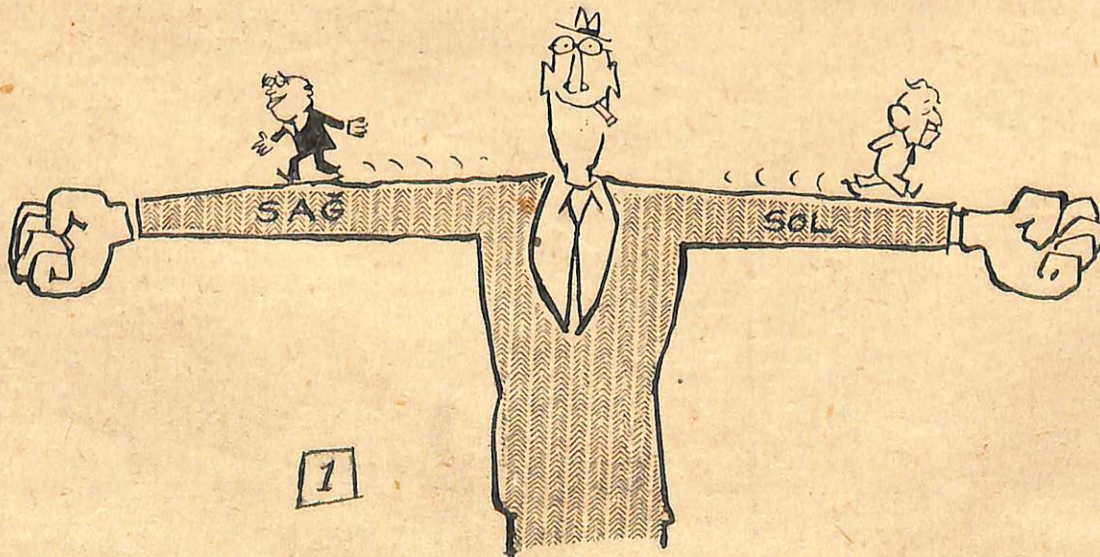

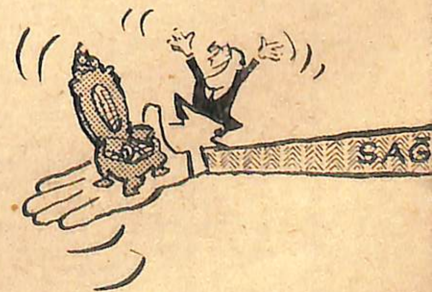
KAZA
KAZANM

Salâhat

Her zaman «Düşeş» g
Çoğunluk elde eden y
Demek bize rahat yok

Ucuzluk, bolluk d
«Bilmediğin o yer

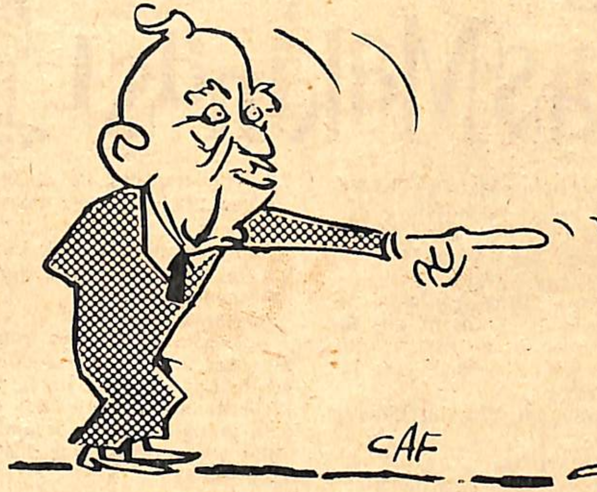

Yazısız

— Bir ben!

— Bir de.... sen!

...NLAR
...YANLAR

...n Kutlu

...ez intihabın zarında.
...gelme kararında.
...gün gibi yarın da?

... dâvalar yine sürgün;
...ildiğin kadar övün!»

Kazananların hemen değişti kılıkları,
Yerine masruf mudur bu zafer çığlıkları?
Şapa oturmak ta var görmesen sığlıkları.

Bir anda sönüverir hem gururun, hem övgün,
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

* * *

Eskiler demişler ki: «El elden daha üstün!»
Kaybedene öğüdüm: «Meyus olma büsbütün!
Muhalefette çalış eğer temizse sütün!

Biraz halka doğru in, vatandaşlara görün;»
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

* * *

Boynu bükük yurttaşın sabrını eritmeyin!
Müstâcel dâvaları siz de tâlik etmeyin!
Eskilerin gittiği yanlış yola gitmeyin!

Kulağı vardır zira hem yerin, hem de göğün,
«Bilmediğin yere git, bildiğin kadar övün!»

Suç

Yakışıklı bir artist mahkemeye dâvet edilmişti. Suçu, arabasında götürdüğü kadına sarkıntılık etmekti...

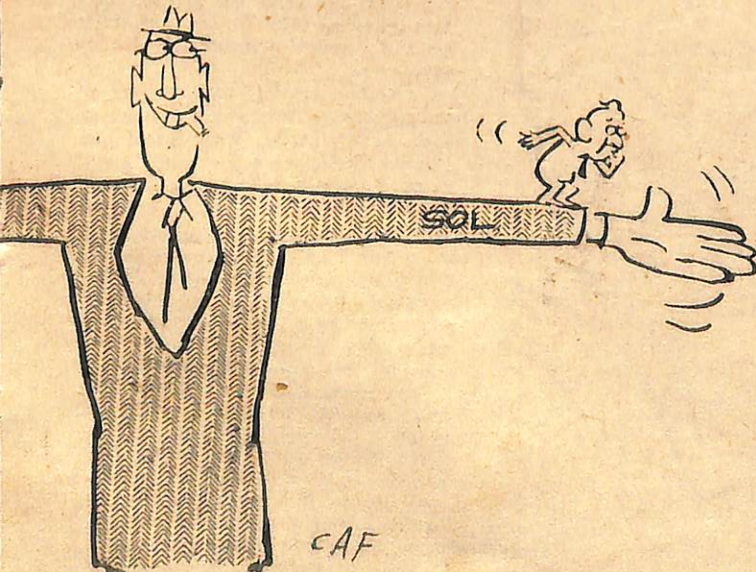
Genç adam kendini çok iyi müdafaa ediyor.

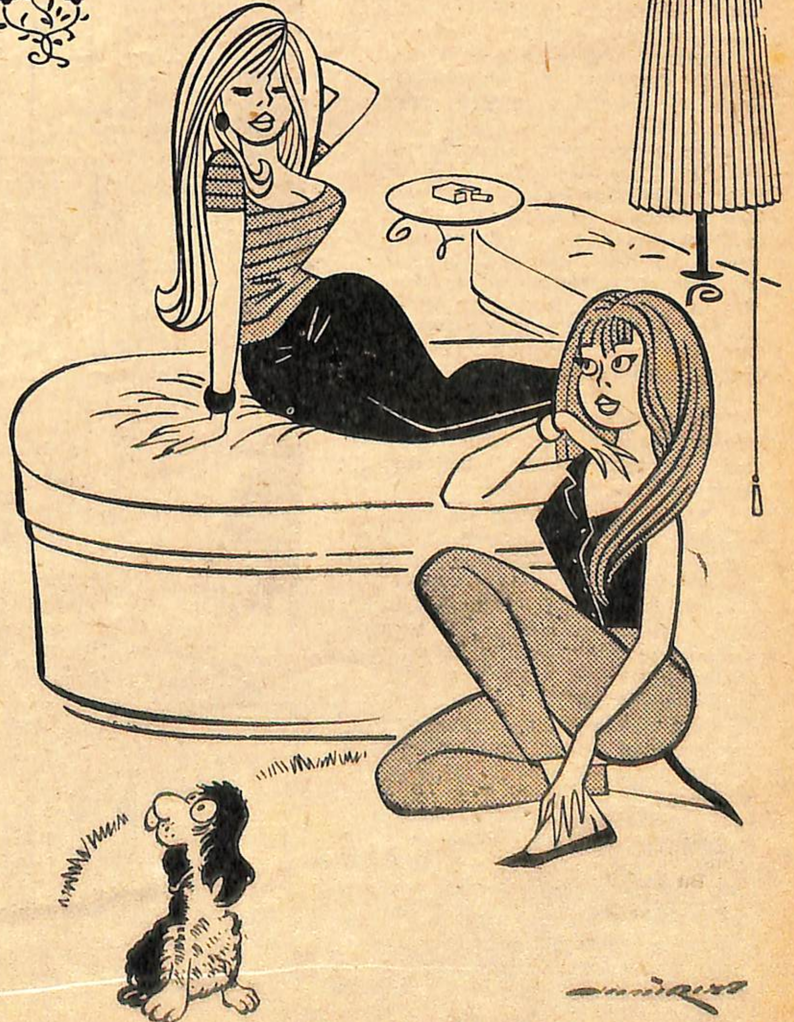
— Hay aksi şeytan, böyle şey aklımın ucundan geçmedi diyordu!

Bunun üzerine şikâyetçi kadın içeri girdi; sıska, kuru, çirkin, yaşlı bir şeydi. Üstelik miyop, bir bacağı da takmaydı. Hâkim bu yaratığı acıma dolu bir bakışla süzdükten sonra; adama:

— Durumunuz çok ciddi, bay dedi, size sarkıntılık ettiğiniz için iki yüz lira ve aşırı derecede sarhoş gezdiğiniz için de beş yüz lira, ceza vermek mecburiyetindeyim!

— Ne dersin, Ankara'ya gidelim mi?..
— Gidelim ya... Epeyce bekâr milletvekili varmış!..

Radyo ve Traş Makinası

Çeviren: SEMİRAMİS AYDINLIK

Hepimiz televizyon âşıkıyızdır ama ne de olsa radyo daya iyi... Zira bir program hoşunuza gitmezse öbürünü, o da olmazsa bir diğerini çevirir veya daha olmazsa kapatırsınız olur biter. Fakat açıp kapayamayacağınız radyolar da vardır, bunlar komşularımızın radyolarıdır.

KOMŞUMUZ Seliglerle başımız dertte! Radyoları ile bizi maruz bıraktıkları muamele bir kelime ile işkence... Her akşam 6'da yorgun argın işinden eve gelen komşumuz Felix Selig derhal radyosuna sarılıp onu sonuna kadar açacak kuvveti daima kendinde buluyor. Haberler mi olur, müzik mi, edebi konuşmalar mı onun için eşittir; gürültü yapsın kâfi. Ve bu gürültü bizim evin en uzak köşelerine kadar sokulur, sokulur...

Bu felâketten nasıl kurtulabileceğimiz sorusu bizi hayli zamandır meşgul etmekte idi. Büyük bir nefis hâkimiyeti gösterip Seliglere bir dostluk ziyareti yapan karım bizim akustik bir tesadüfün kurbanı olduğumuz sonucuna varmış, zira Seliglerin evi içinde radyo bizde olduğu kadar gürültü çıkarmıyordu. Daireleri ayıran duvarlar o kadar ince idi ki, biz ekseri soyunurken duvara canlı striptiz gölgeleri düşmemesi için elektriği söndürürdük. Fısıltıların bile rahatça duyulduğu bu binalarda radyonun bu kadar şiddetle işitilmesi şaşılacak bir şey değildi. Bizi ancak bir mucize kurtarabilirdi.

Ve bu mucize vukubuldu!

Bir akşam Seligler cehennem makinesini yine kulakları sağırlaştıran bir şiddetle ayarladıkları sırada ben beklenmedik bir tiyatro ziyareti dolayısıyla vakitsiz traş olma zorunda kalmıştım. Traş makinesini henüz prize sokmuştum ki Seliglerin radyosu birden feci bir şekilde parazit yapmağa başladı. Âleti prizden çektim parazit kesildi. Tekrar soktum, parazit ve feci gürültüler duyuldu. Bunu takiben Felix Seligin konuştuğu işitildi:

— Erna bizim radyonun nesi var Allahaşkına? Bu parazit beni deli edecek nerdeyse... Beklenmedik mutlu bir istikbal açılmıştı önümüzde.

Ertesi akşam iyice hazırlanmış bulunuyordum. Saat 6'da Felix Selig eve geldiğinde ben elde traş makinesi alesta beklemekte idim. Felix radyoyu biraz tartakladı ve açtı. Birkaç dakika arızasız çalmasına müsaade ettim sonra traş makinesini prize taktım. Bir saniye içinde Haffner senfonisinin şahane pianossimo pasajı fortissimo bir parazit tufanı haline geliverdi:

— Krrrktırrrrıkkk.

Felix önce durumu pek ciddiye almadı, havadaki elektriklilik birazdan geçer diye hesapladı herhalde. Ama sonunda sabrı tükendi:

— Yeter, diye canhıraş bir feryat kopardı, yeter Allahın cezası!

Sesi o kadar iç paralayıcı idi ki elimde olmadan fişi yerinden çektim. Bunun üzerine Felix radyoyu derhal kapadı ve titrek bir sesle karısına seslendi; bizim meraktan dikilmiş kulaklarımızın iyice duyulabileceği bir şekilde:

— Erna, diye fısıldadı, Erna çok tuhaf bir şey oldu; radyo müthiş parazit yapıyordu «Kes» diye bağırdım, o saniyede parazit kesiliverdi...

— Felix, hayatım, dedi karısı, sen bugünlerde çok fazla çalışıyorsun. Acaip halinin çoktandır farkındayım. Bu akşam erkenden yatmalısın.

Felix öfkeyle:

— İnanmıyorsun değil mi? diye bağırdı. Kocanın sözüne inanmıyorsun, peki al öyleyse... Ve radyoyu açtı. Biz onları âdeta radyonun önünde durur ve meş'um paraziti bekler halde görüyorduk. Tesiri arttırmak için radyoyu bir müddet normal haline terkettim.

— Gördün mü? dedi Erna tekrar, saçmalıyorsun, hani parazit?

Sukutu hayale uğrayan Felix:

— Göstermek isteyince olmaz tabil diye söylendi. Sonra müthiş bir meydan okuma ile radyoya dönüp:

— Haydi gene parazit yapsana! diye haykırdı.

Derhal traş makinesini çalıştırdım:

— Krrrktırrrrıkkk...

Erna dehşet içinde mırıldandı:

— Sahiden de... Şimdi parazit yapıyor, müthiş bir şey bu, korkuyorum. Söyle şuna kessin parazit yapmayı...

Felix gergin bir sesle:

— Kes.. diye mırıldandı, lûtfen kes artık paraziti?

Traş makinesini prizden çektim.

Ertesi akşam Felix'e merdivenlerde rastladım. Dayak yemiş gibi bir hali vardı. Sarsak sarsak yürüyordu ve gözlerinin etrafında mor halkalar belirmişti. Önce havanın güzelliğinden konuştuk sonra Felix birden kolumu yakalayıp sordu:

— Tabiat üstü olaylara inanır mısın?

— İnanmam elbette. Neden sordunuz?

— Hiç. Sordum, lâf olsun diye...

Biraz düşünceli bir tavırla ekledim:

— Büyük babam çok bilgili, makul bir adamdı ama böyle şeylere müthiş inanırdı.

— Ruhlara mı yani?

— Doğrudan doğruya ruhlara değil, ama onun kanatına göre cansız sandığımız eşyanın, bunu söylemek doğrusu biraz komik ama, evet meselâ gramofon gibi eşyaların birer ruhu vardı.. Neniz var dostum hasta mısınız?

— Yok, yok bir şey, teşekkür ederim.

— Büyük babam gramofonunun ondan nefret ettiğine inanır bunun üzerine yeminler bile ederdi. Bu saçmaya ne dersiniz?

— Gramofon ondan nefret ediyordu demek?

— O öyle zannediyordu. Ve bir akşam — lâkin bu olayı nefrete filân bağlamak doğru olmaz — evet bir akşam onu gramofonunun yanında ölü bulduk. Plâk el'an dönüyordu...

Komşum:

— Özür dilerim, dedi, kendimi hiç iyi hissetmiyorum?

Yardım ettim zavallının merdivenlerden çıkmasına. Sonra derhal eve girip traş makinesini hazırladım. Yandaki odadan Felix'in radyoyu açmadan evvel titreyen ellerle birkaç kadeh konyak doldurup yuvarladığını duydum. Zavallı adamcağız:

— Benden nefret ediyorsun değil mi? diye bağırdı. (Kulaklarımız yanılmıyorsa sesi biraz aşağı istikametten geliyordu, herhalde diz çökmüş olmalı idi). Biliyorum nefret ediyorsun benden. Bunu iyice biliyorum artık...

— Krrrrıktırrrrrıkk...

Erna yalvaran bir sesle inledi:

— Biz sana ne yaptık? Sana fena bir muamelede mi bulunduk?

— Krrrrtrrakkk...

Bu kadarı yeterdi. Plânımızın karar safhası gelip çatmıştı. Karım sudan bir bahane uydurup Seliglerin kapısını çaldı. Gülmemi zor zaptederek Seliglerin karıma radyolarının tabiat üstü kuvvetlerin hükmü altına girdiğini anlatışlarını dinledim. Karım biraz düşündükten sonra bunun bir çaresi olduğunu onun da radyodakii fena ruhları kovmak olduğunu söyledi. Seligler bir ağızdan:

— Faydası olur mu dersiniz? diye haykırdılar. Aman bu iyiliği bize yapın n'olur...

Radyo açıldı. Büyük dakika gelip çatmıştı; kadınların en akıllısı karım seslendi:

— Ey radyodaki ruh! Eğer beni duyuyorsan bunu bize bildir.

Traş makinesi kuruldu:

— Krrrrrtırrrrrıkkk...

— Çok teşekkür ederiz ey ruh!

Traş makinesi durdu.

Karım tekrar seslendi:

— Ey ruh, bize bildir lûtfen bu radyo tekrar doğru dürüst çalışabilir mi çalışamaz mı?

Traş makinesi hiçbir cevap vermedi.

— Bize söyleyebilir misin ey ruh, düzelmesi için bu radyoyu yoksa daha yüksek bir sesle mi çalmalı?

Traş makinesi kımıldamadı yerinden.

— O halde Seliglerin bu radyoyu bir daha çalmamaları mı lâzım bize bir parazitle bildir..

Traş makinesi tabii derhal prize sokuldu, düğmesine basıldı, basıldı...

Fakat, hey Allahım, neden bir şey duyulmuyor. Ne ses ne bir ufacık parazit.

Traş makinesi grev ilân etmişti. Ya pil yanmış veya başka bir arıza baş göstermiş olmalı idi. Yıllarca kusursuz çalışsın da tam bu anda...

— Ey ruh duymuyor musun? Karım sesini yükseltmişti, soruyorum, Seligler artık radyo çalmaktan vazgeçmeliler değil mi? Bu korkunç kutuya bir daha el sürmemeliler.. Ha? Cevap ver, bize bir işaret ver.

Son bir ümitle âleti prizden çekip tekrar soktum, tekrar tekrar.. Faydasız. En hafif bir parazit bile duyulmuyor. Hakikaten, kimbilir belki de cansız eşyanın aslında bir ruhu var.

— Neden parazit yapmıyorsun ey radyo? Karım bu defa avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Bize işaret ver, sersem.. Seliglere bir daha radyo çalmamalarını söyle! Bir şeyler yap. Ephraimmm..

Bu iş biraz ileri gitmişti artık, Seliglerin şaşkın bakışlarını karıma doğrulttukların görür gibi oldum.

Ertesi gün traş makinesini tamirciye götürdüm. Tamiri bir hayli para tuttu.

— Pili yanmış, dedi elektrikçi, yeni bir batarya koydum içine.. Hem artık radyoda parazite de sebep olmaz!..

O gün bu gündür komşu evin radyosu tekrar bizim evin en ücra köşelerinde bile gümbürdüyor. Eşyaların ruhu var mı bilmem ama şakadan anlamadıkları muhakkak...

Ephraim Kishon'dan

Çeviren:

Semiramis Aydınlık

B. SEREN

— Yoook, oyunbozanlık edip açma... Bil bakayım kim?

GÜLİVER

BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLENT SEREN

(20)

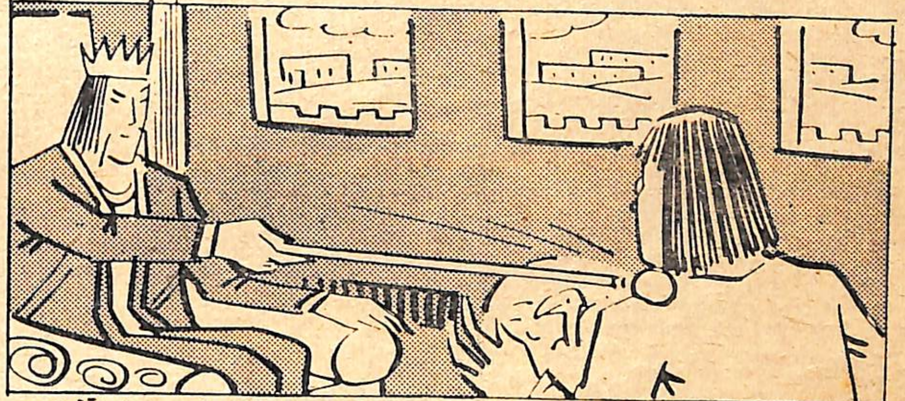
"GÜLİVER'E, TUTUKLU OLARAK GÖTÜRÜLDÜĞÜ LUGGNAGG SARAYINDA, KRALIN AYAK İSKEMLESİ ÖNÜNDEKİ TOZU YALAMAK ŞEREFİ BAHŞEDİLMİŞ VE MERASİMLE KABULÜNE BAŞLANMIŞTI..."

Aziz Nesin'in Romanı

TEK DELİK

— 25 —

Okulu gezdikten sonra Belediyeye gittik, kahveler içtik.

Belediye Reisi:

— Eşyalarınız gelinceye kadar lûtfen benim misafirim olunuz. Size münasip bir ev tutarız. Eşyalarınız gelince evinize taşınırsınız... dedi.

Teşekkür ettim. Başka ne yapabilirdim? Otobüs gelecek de içinden sahici Orhan Bey çıkacak diye ödüm patlıyordu. Öğle yemeğini, kasabanın ileri gelenleriyle, münevverleriyle bir arada lokantada yedik. O gün öylece geçti. Gece Belediye Reisiyle eve döndük. Hayatımda ilk defa bir adam dolandırmayı o gece düşündüm. Evet, ben, sabıkaları defterlerden taşan dolandırıcı Paşazede Ferit, ilk o gece bir adam dolandırmayı düşündüm. Belediye Reisine:

— Maalesef param kalmadı, harcırahı da henüz almadım. Biz memurların hali malûm. Bana elli lira verin, maaşı alınca öderim... diyecektim.

Tabiî parayı verecekti. Ben de hemen kimseye görünmeden otobüse atlayıp oradan kaçacaktım. Arasınlar da bulsun... Ne kadar kıvrandım durdum, ama bunu bir türlü Belediye Reisine söyliyemedim.

Ertesi gün mektebe gittim. Çok gayretli olan Cevdet Bey, yanında iki kasabalıyla bir şeyler yapıyor, uğraşıp duruyordu.

— Cevdet Bey, dedim, size bir şey söyliyeceğim.

Cevdet Bey:

— Ne söyliyeceğinizi biliyorum... deyince birden korktum. Nerden biliyordu? Yoksa benim kirli mazimi hemen öğrenmişler miydi?

Cevdet Bey elini omuzuma koyarak:

— Yılmak yok, dedi, bir memleketi ancak muallimler ordusu kalkındırabilir. Kim ne derse desin, gerisi lâf... Bütün Avrupa'da böyle olmuştur.

Büsbütün başka şeyler anlatıyordu. Burasını beğenmediğimi söyliyeceğim sanmıştı herhalde. İyice kararlıydım, mutlaka söylemeliydim.

— Hayır, hayır Cevdet Bey, dedim, ben başka şey söyliyeceğim size.

O kadar geveze, ve her şeyi bildiğini, herkesin içinden geçenleri bile anladığını sanan bir adamdı ki, bir türlü bana sözü bırakmıyor:

— Biliyorum, biliyorum efendim... diye çok başka şeyler anlatıyordu.

— Cevdet Bey, öyle değil... Benim söyliyeceklerim...

— Biliyorum efendim...

— Bilmiyorsunuz efendim!... diye bağırdım.

Birden duraladı, yüzüme dik dik bakmağa başladı. Bağırmam karşısında şaşırıp kalmıştı. Bozulmuş bir ifadeyle:

— Buyurun, sizi dinliyorum... dedi.

— Lûtfen odaya girelim...

Yalnız bir kuru tahta masayla, iki tahta iskemle olan müdür odasına girdik. Masanın üstünde okulun yuvarlak resmi mührü duruyordu.

İskemlelere oturduk.

— Buyurun, sizi dinliyorum, dedi.

Nasıl başlayıp, neler söyliyeceğimi de bilemiyordum:

— Cevdet Bey...

— Efendim...

— Benim muallim olduğumu size kim söyledi?

Şaşırdı, biraz durduktan sonra:

— Siz... dedi.

— Kim? Ben mi? Ne zaman, nerede? Ben size böyle bir şey söylemedim. Demek bir mahkemeye gitsek, siz, benim muallim olduğumu söylediğime şahitlik edeceksiniz.

— Tabiî...

— Peki, neden? Ben ne size, ne de başkasına muallim olduğumu hiçbir zaman söylemedim ki...

Ağır ağır, fısıldar gibi:

— Yani... dedi, siz... Şimdi... Ama telgraf çektiniz.

— Hayır çekmedim.

— Orhan Bey, telgrafınızı aldık.

— Benim ismim Orhan değil bir, ben kimseye telgraf çekmedim iki...

Okulun resmi mührünü masaya vurarak düşüncelere daldı, sonra:

— Peki ama siz kimsiniz? dedi.

Başımı öne eğip sustum.

— Yoksa... Siz sivil polis misiniz?... Bir tahkikat için filân mı geldiniz? Eveeet... Ben de duydum, söylemişlerdi, bu kasabada afyon, esrar kaçakçılığı yapanlar varmış. Anladınım, siz onlar için geldiniz.

Bu Cevdet Bey ille de her şeyi kendiliğinden anlamak merakındaydı. Az kalsın ona:

— Evet, tahmin ettiğiniz gibi ben bir sivil polisim ve buraya bir tahkikat için geldim... deyip, aklımca bu karışıklıktan kurtulacaktım. Bir iki saniye içinde bunları düşünüp, işin büsbütün sarpa saracağını anlıyarak:

— Benim kim olduğum, sizi alâkadar ediyor mu? dedim. Yalnız size şu kadarını söyliyeyim ki benim adım Orhan değil, Hakkı...

Yalan söylemiş değildim, benim göbek adım Hakkıdır, nüfus kâğıdımda da «Ferit Hakkı» diye yazar. Hattâ evde annem babam Hakkı derlerdi, fakat okulda Ferit demeye başladılar, ben de bu ismi benimsedim.

Cevdet Bey'e kendimi Ferit olarak tanıtmaktan çekindim, belki gazetelerde okumuştur da, sabıkalı sahtekâr Ferit olduğumu hatırlıyabilirdi. Bundan sonra kendime Hakkı dedirtmem hiç de fena olmazdı, üstelik de doğruydu.

— Hakkı Bey, neden bunu daha önce bize söylemediniz?

— Söylemeğe vakit kalmadı ki...

Bundan sonra Ferit Bey'e olup biteni anlattım: Otobüsten helâya gitmek için iner inmez nasıl «Hoş geldin muallim bey» diye çevirdiklerini, sıkışmış olduğumdan vaziyeti izaha vakit kalmadığını, ondan sonra da otobüsün kaçtığını, neden Orhan Bey dediklerine şaştığımı, ertesi gün hakikati öğrenince de bir şey diyemediğimi, çünkü cebimdeki bütün paralar yolda çalındığı için parasız kaldığımı, buradan bir yere gitmek imkânım olmadığını, hepsini anlattım. Yalnız bu arada kirli mazimden hiç söz etmedim, sabıkalı bir sahtekâr olduğumu anlatmadım.

Cevdet Bey büyük bir hayret içinde beni dinledikten sonra:

— Allah Allah... dedi, nasıl oluyor da sizin gibi bir polisin bile parasını çalabiliyor yankesiciler.

— Cevdet Bey, ben polis molis değilim...

— Anlıyorum, anlıyorum, tabiî polisim diyecek değilsiniz elbette... Çok tabiî... Sizi anlıyorum... Ama benden sır çıkmaz, itimad ediniz. En iyisi ben de sizin Emniyet mensubu bir müfettiş olduğunuzu bilmemiş olayım. Evet, evet... duymadım böyle bir şey... Hiç haberim yok...

— Cevdet Bey, rica ederim, çok rica ederim, ben katiyyen polis filân değilim...

— Tabiî tabiî değilsiniz...

— Vallahi billâhi değilim.

— Değilsiniz efendim, değilsiniz...

İnsanı çıldırtır bu Cevdet Bey. Benim korkum, bir belâdan kurtulmaya çalışırken başıma yeni bir belânın gelmesiydi.

— Değilim Cevdet Bey...

— Değilsiniz... Tabiî... Memuriyetiniz açıklansa olmaz... Burdaki karakol ve polisler bile duymamalı... Belki onlar da kaçakçılarla işbirliği yapmışlardır, değil mi efendim...

— Ne bileyim ben Cevdet Bey... Ama ben katiyyen...

— Anladım efendim...

Ve, Cevdet Bey'i polis olmadığıma inandıramadım.

— Burada ne kadar kalacaksınız? diye sordu.

Ben cebimde param olmadığını, nasıl, ne iş yapıp da buradan gidecek yol parası tedarik edeceğimi düşünerek:

— Belli olmaz, dedim, ama ilk fırsatta buradan gideceğim tabiî...

— İşiniz bitince...

— Ne işi Cevdet Bey yahu, ne işi?..

— Affedersiniz, birdenbire ş'aptım... Tahminen burada ne kadar kalırsınız?

— Belli olmaz ki, belki altı ay, belki bir sene...

— Oh, oh iyi... Buna çok sevindim. Şimdi bir ricada bulunacağım.

— Estağfurullah...

— Bu bir memleket meselesidir.

— Nedir?

— İşiniz icabı burada kaldığınız müddet zarfında, elele verelim...

— Verelim, ne gibi?

— Mektepte muallimlik ederek... Görüyorsunuz, yapayalnızım. Nasıl olsa sizi matematik muallimi olarak biliyorlar. Böyle bilsinler. Sizin için de böyle bilmeleri daha iyi. Muallim olarak kalınız burda.

Âdeta adam yalvarıyordu.

— Ama Cevdet Bey, ben ilk fırsatta buradan gideceğim. Çünkü beni burada Orhan diye tanıdılar. Ben Orhan olmadığımı, muallim olmadığımı kime, nasıl anlatabilirim. Baksanıza size bile anlatamıyorum.

— Ben anlıyorum, anlıyorum... Fakat sizi Orhan olarak bilmeleri sizin için de daha iyi değil mi? Sizi matematik muallimi Orhan Bey olarak bilsinler. Bize yardım edin, şu mektebi açalım.

— Gideceğim beyim...

— Gidinceye kadar... Bir ay bile kalsanız gene bizim için kârdır. Bu ricamı kabul ediniz. Sakın yapamam demeyiniz, yaparsınız. Nasıl olsa biz derme çatma bir muallimler kadrosu kurmağa, yardımcı muallimler almağa mecburuz. İşte görüyorsunuz vaziyeti... Beni yalnız bırakmayın.

— Fakat Cevdet Bey, beni burda Orhan diye tanıdılar. Ya sahici Orhan Bey gelince ne olacak? Belki bugün çıkar gelir.

— Gelsin efendim, bu dünyada bir tane Orhan yok ya... O başka Orhan, siz başka Orhan...

Anlattığım bu vak'a zamanı memleketimizde daha soyadları yoktu.

(Devamı var)

Yengeç Teyfik

ÇİZEN: SEMİH BALCIOĞLU

Yengeç Teyfik, mizahî bir polis romanıdır.

Yengeç Teyfik, konuda ve çizgide size «Nazik Sülüman»ı unutturacaktır.

Yengeç Teyfik'in, nasıl doyum olmaz bir mizah ve karikatür şaheseri olduğunu anlatabilmek için müjdeleyelim:

Semih Balcıoğlu'nun güzel, zekî, titiz fırçasından çıkıyor!

Gelecek hafta Akbaba'da!

ÇİZEN [signature]

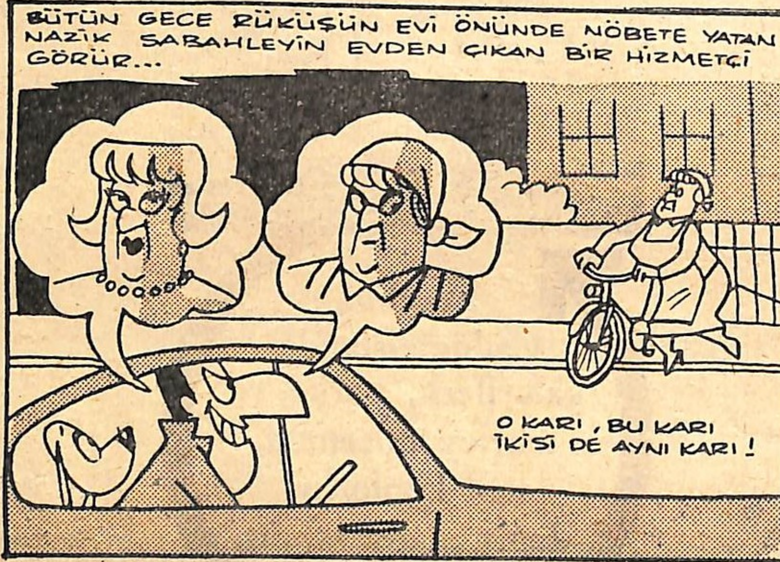
16

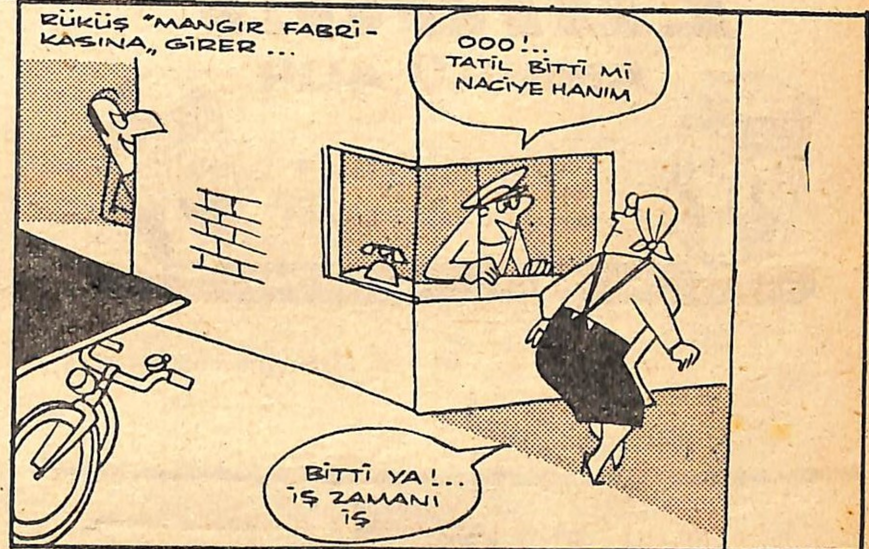
nazik SÜLÜMAN

İŞİNİ BİLEN EV KADINI

EDISON

AMPULÜ ALIR

Sadece "ampul" demektense
alırken siz de
alırken ısrarla EDISON isteyiniz!

BOL IŞIK AZ SARFİYAT

(İlâncılık: 9364—242)

AKBANK'ın
yeni
ikramiye
apartmanı

İstanbul,
Caddebostanda
kaloriferli, parke ve
marley döşemeli,
tam konforlu,
deniz manzaralıdır.

Fevkâlâde itina ile hazırlanmış bu emsalsiz dairelerden bir tanesine sahip olabilmek için hesap açtırmakta acele ediniz.

AKBANK

(AK—243)

BASIN
İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. :
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

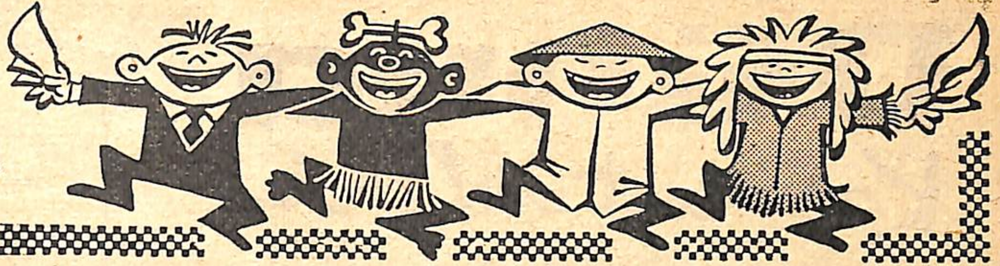
(Basın: 19935—241)

FONO
Correspondence
Institute
Metoduyla

Siz'de Türkiye'nin her yerinde, kendi kendinize
İNGİLİZCE FRANSIZCA MUHASEBE ALMANCA
öğrenebilirsiniz.
izahlı broşürümüzü isteyiniz.
FONO, İstiklâl cad. 213 Beyoğlu - İstanbul.

(Reklâmcılık: 4109—244)

Milletler Gülüyor

İlâç

Bir İskoçyalı çok fena hastalanmıştı. Doktor onu sıkıca muayene ettikten sonra:

— Eski hastalığınız müzmin bronşitiniz depreşmiş! dedi.

İskoçyalı ellerini gök yüzüne kaldırdı:

— Allahım sana şükürler olsun! diye dua etti. Geçen seneki ilâçları kullanabileceğim!

* * *

Cinayet

Başını gazetesinden kaldıran Dubuis karısına:

— İşte tam mânasıyla kadının işleyeceği bir cinayet bu!... dedi.

— Nasıl olmuş?

— Kadın çocuklar uyanmasın diye, kocasını ok ve yayla öldürmüş!...

* * *

Kiralık

Kapıcı kiralık boş katı, adamın birine gösteriyordu. Kiracı namzedi sordu:

— Buranın kirası kaça?

— Seksen bin frank!

— Güzel!... Burada ahır yok mu?

— Ahır mı? dedi şaşıran kapıcı. Ne yapacaksınız?

— Bu apartmana, bu parayı verecek inek nerede otura-cak ya?..

* * *

Aptal

Hâkim önündeki karı kocaya:

— Niçin boşanmak istiyorsunu? diye sorar.

— Kocam aptalın biri! der kadın.

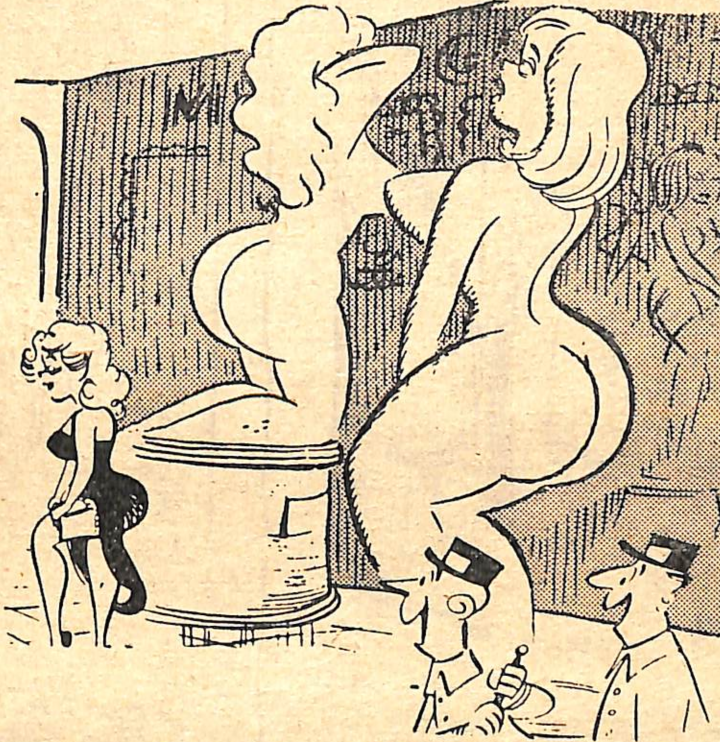
Zavallı adamın sesi çıkmaz!

— Ama! der hâkim, bu kusuru evlenmeden önce hesaba katmalıydınız.

— Bilmiyordum ki...

Bunun üzerine adamın sesi duyulur;

— Yalan söylüyor hâkim bey! Pekâlâ biliyordu!...

— Hele şükür, sahici bir şey gördük!

Bir terbiye sistemi

İki genç kadın birbirlerine yana yakıla kocalarının kötü huylarından bahsediyorlardı.

— Benimkinin iyileşeceğinden hiç ümitli değilim! dedi bir tanesi, her gece eve sabaha karşı geliyor!

— Benimki de başlangıçta böyle yapmağa kalktı dedi, öteki, ama ancak bir kerecik! Geç kaldığı gece saat ikiyi vurmuştu, kapı usulca açıldı; hemen:

— Sen misin Adolphe? diye bağırdım.

— Sonra?

— İnan bana, ertesi ve ondan sonraki günler hep erkenden eve geldi. Çünkü kocamın adı Arthur'dü!...

Kim o?

Apartmanın zili çaldı. Hizmetçi açmağa gitti ve bir dakika sonra da döndü:

— Kim gelmiş? diye sordu ev sahibesi.

— İki koluk değneğiyle zavallı bir adam!

— Kaltuk değneğine ihtiyacımız olmadığını söyle ve savıver!..

Leopar

Kürkçüde, kadın çok cici bir Leopar mantoyu giymiş, aynanın önünde bir saat kadar durduktan sonra satın almağa karar vermişti.

— Her zaman giyebilir miyim? diye bir kere daha sordu.

— Tabii efendim! dedi tezgâhtar kız.

— Yağmurdan bir şey olmaz değil mi?

— Katiyen madam! Leoparın hiç yağmurda şemsiye ile dolaştığını gördünüz mü?

* * *

Tevazu

Meşhur piyanist Paderevsky Polonya Cumhurbaşkanı iken Paris'te Celmenceauyu ziyaret etmişti. Aralarında şöylebir konuşma geçti:

— Demek siz Polonya Cumhurbaşkanı Paderevsky'siniz?

— Evet...

— Ama siz meşhur piyanist ve bestekâr Paderevsky değil misiniz?..

— Evet...

— Yarabbi bu ne alçalış!...

* * *

Çiçek

Bahçıvan: Bu çiçekler begonya ailesine aittir!

Küçük kız: (ellerini çarparak) — Onlar seyahatteyken çiçeklerine baktığınız için çok naziksiniz!

* * *

Adınız ne?

Adam, lokantada oturduğu masadan kalkar, vestireye gider, o sırada, pardösüsünü giyen bir adama:

— Affedersiniz mösyö! der, acaba siz Durand de Grandville misiniz?

— Hayır efendim! Niçin sordunuz? der öteki ters ters.

— Çünkü ben Durand de Grandville'im ve sırtınızdaki pardösü benim!...

Bir bakın...

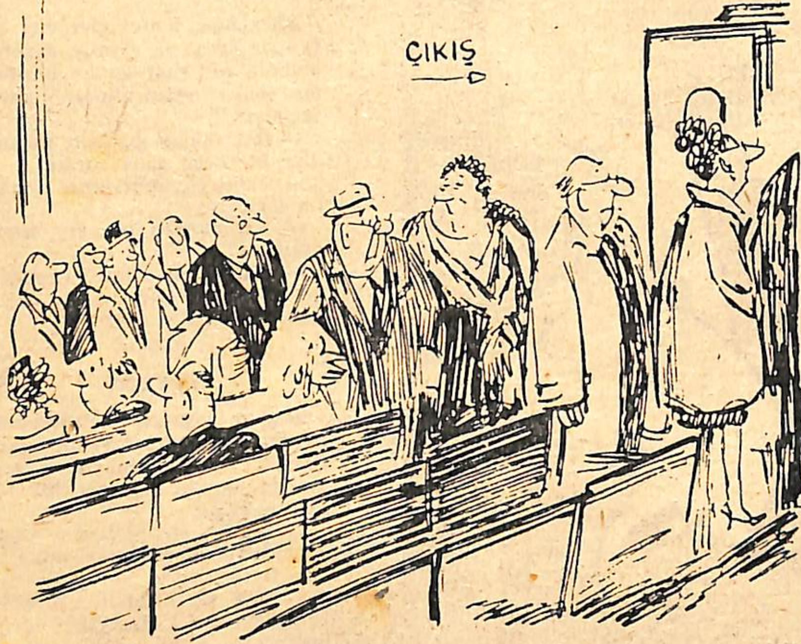

... Eminim beğeneceksiniz...

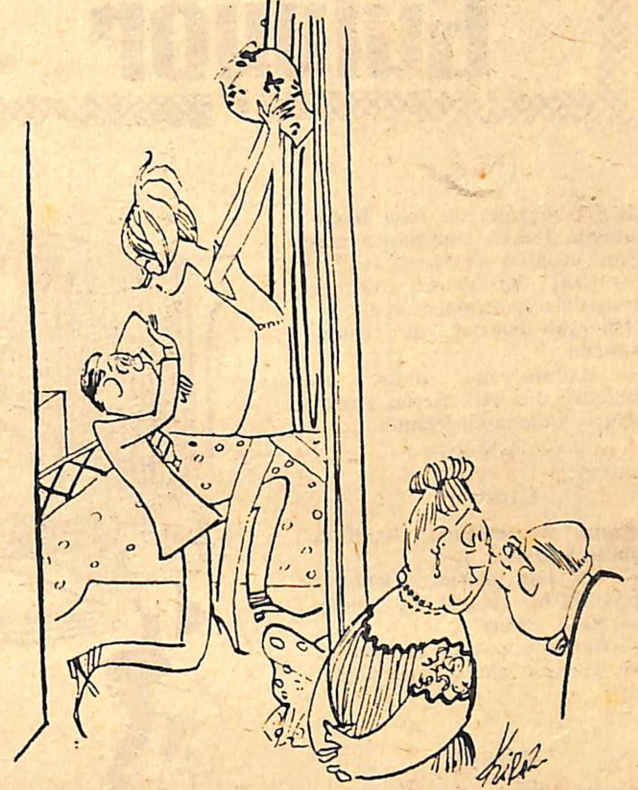

... Kaç metre?

Dünya Karikatürleri

—SONU KÖTÜYDÜ AMA GANGSTER KARISI OLMAK ÇOK HOŞUMA GİTTİ!

—BELLİ, BELLİ... KIZIMA İYİ BİR KOCA OLACAK!

—ÇOK YORULDUN, KARIM SEYAHATTEN DÖNÜNCE BİR HAFTA İZİN VERECEĞİM SANA...
—BENİMKİ KOLAY, SİZ NASIL DİNLENECEKSİNİZ?

—BENİM İÇİN İNTİHAR EDEN GENCİ HATIRLIYOR MUSUN?
—EVET, DÜN GECE SARIŞIN BİR KIZLA GÖRDÜM!

Akbaba Mizah Yayınları

Demir Perde Şakaları

Bütün dillerde

Milyonların okuyup güldükleri fıkralar.

●

Satışa çıktı

●

Umum Dağıtım Yerleri:

AKBABA Yayınları
Divanyolu Klod Farer caddesi
No: 8-10 — İstanbul

●

TAŞRA için

SABRİ ÖZAKAR
Vilâyet Han, Ankara cad.
İSTANBUL

●

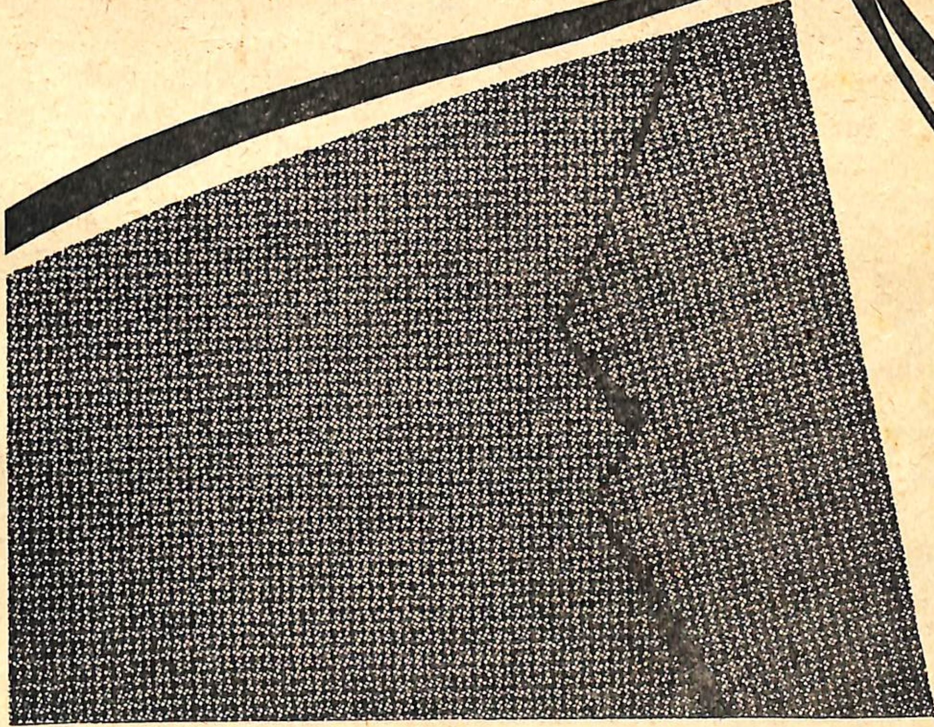
Fiatı: 5 Lira

Bütün kitapçılarda arayınız

(AK—245)

En şahane kışlık kumaş

Beylerbey
Altınyıldız

(Manajans: 1609—246)

Yılın en güzel kitabı:

Rıfat Bey Neden Kaşınıyor?

Yazan:

AZİZ NESİN

«Rıfat Bey Neden Kaşınıyor?» adlı kitap, gülmeye en çok muhtaç olduğunuz bu devrin eseridir.

DÜŞÜN YAYINEVİ: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Atasaray No: 206 — İSTANBUL

(AK—247)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

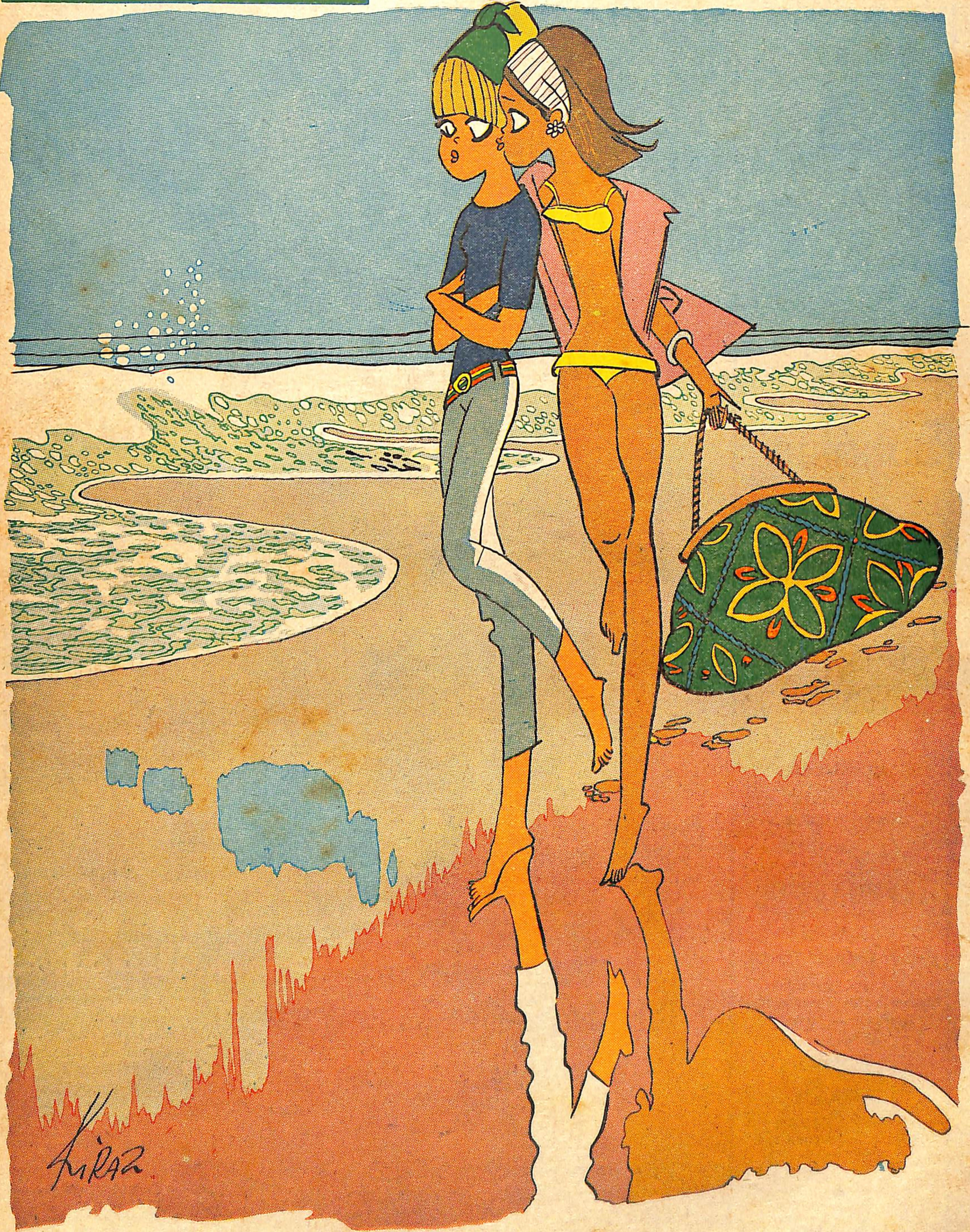
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matmaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİATI:
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Fiatı: 100 kuruştur.

— Bu yıl çok fena geçti... Kış sporlarından kolum kırık döndüm, yaz sporlarından da kalbim kırık dönüyorum!